

"ИНВИКТЪС" ЕООД

ЗАЩОТО ОБИЧАМ ЛОШОТО ВРЕМЕ

ИГРАЛЕН ФИЛМ

85 МИНУТИ

СЦЕНАРИСТ: ЯНА ЛЕКАРСКА
РЕЖИСЬОР: ЯНА ЛЕКАРСКА
ПРОДУЦЕНТ: КАЛИН КАЛИНОВ
ВЕРСИЯ: АПРИЛ 2023

Fade in

Намираме се на терасата на модерна офис сграда. Светлините в офисите са изгасени с изключение на един. Няма хора. Тихо се чува радио водещ (РАЗКАЗВАЧЪТ). Той ни споделя за това, че през идните дни времето ще е лошо, но в крайна сметка трябва да извлечем максималното от него...

На терасата стои Ирина (32), облечена в изискан костюм, мокасини, коса, стегната на кок, брачна халка на безименния си пръст. Гледа към нощните светлини на града. Притиснала е мобилния си телефон към гърдите.

Чува се далечна гръмотевица.

ЕКСТ. НЕБЕ - ЗАЛЕЗ - ПРОДЪЛЖАВА 2

Сиво небе над морето. Облаци. Далечен тътен на гръмотевица.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС - ЗАЛЕЗ - ПРОДЪЛЖАВА 3

От малко старо радио се чува същият радиоводещ - разказва, че с колегите от Бургас имат съревнование къде първо ще завали: на Южното Черноморие или в София.

Намираме се в двор пред къща извън града - вила, тип селска къща. Мъж - Борис Добрев (40), брадясал, седи на голямо кресло, поставено на верандата, облечен с тъмни дрехи, рисува с молив. До него на масичка има пълна чаша с вино и полупразна бутилка. Пепелник, пълен с цигари, цигара, която дими (пакет с тютюн, листчета за свиване на цигари, запалка). Отново се чува гръмотевица. Борис вдига глава от листа.

ИНТ. БИЗНЕС СТРАДА - ОФИСА НА ИРИНА - СОФИЯ - ЗАЛЕЗ - ПРОДЪЛЖАВА - ВАЛИ 4

Започва да вали. Радиоводещият коментира, че май София победи, ако това, че там е заваляло първо е повод за радост, т.е. ако обичате лошото време. След това обявява следващата песен - стара българска естрадна класика.

Ирина видга глава нагоре, после влиза вътре в офиса си. В него свети само настолната лампа на бюрото. До нея виждаме малко, красиво радио, от което се чуват радиоводещият и музиката. Има снимка в рамка на млада жена с възрастни мъж и жена прегърнати. Отворен лаптоп.

Ирина сядна на бюрото си.

Звънва ѝ телефонът. Тя се стряска. Когато вижда кой звъни, се отпуска и с прикрито разочарование вдига.

ИРИНА

(приповдигнато весело, меко,
успокояващо, неконфликтно)

Здрасти, мамо... Да, още съм в офиса.

Докато говори, затваря лаптопа си. Подпира глава на ръката си.

После става, приближава се към стъклената стена и довършва разговора.

ИРИНА

Не, Антон замина сутринта... Не съм
ходила да го изпращам - в
командировка е само за няколко дни
все пак... Да, имам още от
мусаката... Спокойно... Добре...
Айде, целуни татко. Обичам ви. Чао.

Ирина затваря телефона и поглежда настрани, ляво-дясно, през стъклото - все едно към Борис.

Песента продължава.

Гръмотевица.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС - ЗАЛЕЗ - ПРОДЪЛЖАВА 5

Гръмотевица. Радиото има смущения в сигнала. Борис спира радиото.

Борис смачква листа с нарисуваното и го изхвърля в стоящия до него старинно изглеждащ мангал от ковано желязо, в който гори огън. Остава загледан в огъня.

ИНТ. БИЗНЕС СТРАДА - ОФИСА НА ИРИНА - ЗАЛЕЗ - ПРОДЪЛЖАВА - ВАЛИ 6

Ирина прибира лаптопа в лаптоп-раницата си, взема палтото си, спира радиото, което има смущения.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС - ЗАЛЕЗ - ПРОДЪЛЖАВА - ВАЛИ 7

Борис се изправя, излиза изпод козирката на верандата и поглежда дясно-ляво (сякаш към Ирина).

Завалява. Борис поглежда нагоре и пак дясно-ляво.

ИНТ. БИЗНЕС СТРАДА - ОФИСА НА ИРИНА - КОРИДОРА - ЗАЛЕЗ - ПРОДЪЛЖАВА - ВАЛИ 8

Ирина забързано излиза от офиса си и тръгва по коридора. В посока с впечатлението, че се затичва към Борис.

ЕКСТ. ЦЕНТРАЛНА ГАРА - СОФИЯ - ВЕЧЕР - ПРОДЪЛЖАВА - ВАЛИ 9

Ирина тича по пуст перон - отново се създава впечатление, че тича към Борис.

Ирина се качва на влак с табелка "СОФИЯ - БУРГАС". От високоговорителя на гарата се чува съобщение за заминаващ нощен влак за Бургас. Виждаме таблото на перона с надпис час и дестинация.

ЕКСТ. ПЛАНИНСКА МЕСТНОСТ С ВЛАКОВА ЛИНИЯ - НОЩ - ПРОДЪЛЖАВА - ВАЛИ 10

Влак минава по жп линията. Радио водещият се включва. Говори,

че и този ден е отминал. Че ни очакват валежи и лошо време и в идните дни. След това пожелава спокойна нощ, лек път на пътуващите.

Дъждът се превръща в порой.

Fade out.

ЗАГЛАВИЕ.

ЕКСТ. МОРЕ – СУТРИН

11

Морето след пороя от през нощта. Свежест.

Ирина стои на плажа и гледа морето. Обръща се и тръгва по пясъка.

ЕКСТ. ПЛОЩАДА ПРЕД СМЕСЕНИЯ МАГАЗИН – ДЕН

12

Ирина с палтото, наметнато през ръка, стига до центъра на малко село. На площада няма никой. Встрани има смесен магазин и стара рибарска лодка край него.

ИРИНА

(по телефона)

Погледна ли в съновника какво означава?... Какво подвиква баща ми на заден фон?... Ха-ха... Ще ме побъркате двамата. Мамо, айде довечера, като се прибера от работа, ще се чуем пак... С Антон снощи говорих. Лудница му е. Знаеш как е. Добре, мамо. Целуни татко. Обичам ви. Чао.

Ирина затваря телефона. Влиза в смесения магазин.

ИНТ. СМЕСЕН МАГАЗИН – ДЕН – ПРОДЪЛЖАВА

13

В магазина зад тезгяха седи Мария (32), отпива от термос и гледа сериал по телевизията.

Освен всякакви хранителни стоки, има и рибарски принадлежности. Има и една масичка със столчета. Зад Мария има и стара кафе машина. Има и рафт с бутилки. Магазинът е всичко – и кафене, и кръчма... Център на живота в селото, но сега няма никого. На стената има голям бял разграфен лист, изписан на ръка.

Ирина влиза в магазина с широка усмивка на лице.

ИРИНА

Добро утро.

Мария вдига поглед и в първия момент остава загледана в Ирина.

МАРИЯ

(еуфорично)

Иринко? Ау, ма какво правиш тук? Без да се обадиш. От толкова време не сте

идвали!

Мария става тежко – виждаме, че е в напреднала бременност с голям корем. Излиза иззад тезгяха.

Двете се прегръщат (Ирина говори – почва, докато Мария се измъква от зад тезгяха, продължава по време на прегръдката).

ИРИНА

(намислено, без заекване, като скоропоговорка)

Ох, дълга история. Трябваше да дойдем с Антон. Обаче, нали знаеш с неговата работа, му се наложи пак да замине в командировка. Напоследък му е лудница, та той ще дойде след няколко дни. Сигурно за уикенда. А пък аз се бях настроила да пътуваме и...

МАРИЯ

...и ето те тука!

ИРИНА

Ето ме тука.

(показва мидичка на Мария и се смее щастливо, радостна еуфория)

И минах през плажа.

Мария не е впечатлена.

МАРИЯ

А, мида.

ИРИНА

Ти не се ли беше зарекла, че няма да раждаш второ? Какво? Не устоя на секси чара на Христо ли?

Двете се смеят.

МАРИЯ

(говори спокойно, знае за какво говори)

Зарежи го Христо! Толкова ми е тежко, че направо не искам да ми се мярка пред очите. Но как да му е – казват, че пак е момиче!

Ирина се засмива.

ИРИНА

А, бе, Марийче, резервните ключове от вилата тук ли са? Че с всичкия си акъл забравих да взема нашите...

Мария тръгва да търси ключовете зад тезгяха някъде, като не спира да говори.

МАРИЯ

Трябва да са тука някъде. Той Христо миналата седмица ходи да поокоси двора ви, ама с тези дъждове... а и с бебето на път. Те двамата с Борис помагат и на госпожица Теменуга с градината... Ох, ма ти сигурно не знаеш! Наш Борис е тук! Нали покрай погребението на майка му си дойде от Франция? Значи, като влезе в магазина първия път... Един такъв... френски! Направо не го познах! 20 години да не си дойде. Като ги няма вече и майка му, и баща му, уж ще продава вилата, ама стои тук вече месец...

ИРИНА

(прекъсва я)

Марийче, аз да взема да купя някои неща, че у нас сигурно няма нищо.

МАРИЯ

Е, то оставаше и да има. Как може толкова време да не стъпите тука ни вие с Антон, нито ваште.

ИРИНА

Нали знаеш как е - работа, задачи...

МАРИЯ

Хляб обаче нямам. Не взимаме много извън сезона, че да не се застоява...

ИРИНА

Нищо. Дай ми едни спагети. И сирене...

МАРИЯ

Имам и хубав кашкавал...

ИРИНА

Паста за зъби да имаш?

МАРИЯ

Има... ама не е кой знае какво...

ИРИНА

Няма значение...

МАРИЯ

Работата как е, Иринче? Още ли си в същата банка?

ИРИНА

Там съм... Какво да ти кажа... Счетоводство... Все едно и също.

Докато върви разговорът, Мария подава ключовете на Ирина, след това вади продукти, Ирина вади едра банкнота, плаща, Мария ѝ връща ресто, Ирина прибира покупките в платнена еко-торба.

ИРИНА
(продължава)

Утре ще мина за още неща, че да
направя инвентаризация в къщата.

МАРИЯ

Христо да те закара? Трябва да се
върне всеки момент. Пак отиде до
сервиза в града. Че нещо колата прави
номера и не могат да разберат какъв е
проблемът. А пък с бебето на път не е
добра идея да оставаме без кола...

Телефонът на Мария звъни.

МАРИЯ

Оф, свекърва ми - оставили сме й
голямото дете да гледа.

ИРИНА

Вдигни й. А аз ще тръгвам...

Мария вдига телефона. Ирина помахва за довиждане и излиза.

ЕКСТ. ПРЕД ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА - ДЕН

14

Пуст селски път. Наоколо няма много къщи. Ирина върви по пътя
и стига до вилата си - на вратата има ръждясала табелка
"Образцов дом". Ирина вади ключовете от раницата и започва да
търси кой ключ е за градинската врата. Отключва, влиза,
заклучва, проверява вратата.

Влиза в двора. Дворът си личи, че скоро леко е разчистван, но
въпреки това се вижда, че не е поддържан.

ИНТ. КЪЩАТА НА ИРИНА - ВСЕКИДНЕВНА - ДЕН - ПРОДЪЛЖАВА

15

Всекидневната. Чува се звук от отключване на входна врата.

Ирина влиза във всекидневната и си оставя раницата. Оглежда
се. Личи си, че е уютна, домошарска къща, в която отдавна не е
влизано. Не е претрупана с мебели, но има някаква топлина -
мебели от дърво, китеник на пода, печка за дърва.

Върху ракла има поне десетина снимки в рамки на семейство от
трима души - майка, баща и момиче (Ирина на различна възраст).
Има и сватбена снимка на Ирина с млад мъж.

На стената има картина. Леко е накриво. Ирина я оправя.

Светва една настолна лампа, но крушката казва "пук" и изгаря.
Ирина застава неподвижно. Поема въздух три пъти едно след
друго.

ИРИНА

9 по 7 - 63. 8 по 7 - 56. 7 по 7 -
49...

Едва се чува какво си казва.

Оглежда се.

Много е тихо... Вижда дистанционното на телевизора, опитва се да включи с него, не става, натиска копчетата – телевизорът тръгва, но няма сигнал. Изгася го. (или изобщо не тръгва – батериите на дистанционното най-вероятно не бачкат)

Отива до мивката, но няма вода.

ИРИНА

Апчих...

Киха и подсмърча. Отива до една ракла и отваря едно след друго няколко чекмеджета, докато открие онова, в което има лекарства. Посяга да вземе нещо и прочита срока му на годност... Изхвърля го в кофата за боклук.

Разтваря пердетата и поглежда гледката навън.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – ДЕН

16

Прозорците и вратите на къщата са разтворени. Метла и лопата са поставени до входа.

Одеяла, юрган са проснати на простора в ниската част на двора да се проветряват. Възглавници са сложени също да се проветряват.

Радиото е изнесено пред къщата (на мивката) работи. Чува се гласът на водещия, който говори за смяната на времето – "...ту дъжд, ту слънце. Язык за измитите прозорци..." Поздравява слушателите с българска песен.

Ирина – с коса, сплетена на две плитки (или на една), облечена със стари дънки, стегнати с колан, голям пуловер, старо яке и стари маратонки е коленичила над някаква дупка в градината – опитва се да пусне водата. В този момент от чешмата на двора бавно потича вода. Ирина се изправя. Отива до чешмата, където има оставен леген с дрехи (пижама, тениски), и започва да пере. Сторещява се и си сваля якето, навива ръкавите на пуловера.

ИНТ. КЪЩАТА НА ИРИНА – ВСЕКИДНЕВНА – НОЩ

17

По радиото, върнато обратно във всекидневната, звучи жизнерадостна българска песен.

Ирина (с навити ръкави на пуловера си) домъква от другата стая печка с реотани. Включва я – реотанът започва да жужи и да почервенява. Ирина доближава ръце до печката. На дивана има приготвена възглавница и югана от простора от предишната сцена.

В този момент се чува шум от изкипяване.

Ирина скача и тича към готварската печка, където водата на спагетите, които вари, кипи и прелива. Без да мисли, тя дърпа тенджерата от котлона и се опарва. Ирина извиква от болка, тенджерата пада и се разсипва по пода. По радиото водещият започва да говори въодушевно на фона на продължаващата весела

песен.

Ирина рязко спира радиото, което е на масата.

Настъпва тишина.

Ирина поглежда телефона си, оставен до радиото. Понечва да се обади на някой, но се отказва.

Кляка с парцал в ръка да попие водата и да събере разсипаните спагети. Придърпва кофата за боклук, за да изхвърли разсипаните спагети.

ЕКСТ. ПЪТЯ КРАЙ КЪЩАТА НА ИРИНА С КОФА ЗА БОКЛУК И ВХОДА КЪМ ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС – НОЩ – ПРОДЪЛЖАВА

18

Ирина (по пуловер, с навити ръкави) върви по пътя по посока на кофата за боклук. В едната си ръка държи малката кофа за боклук от къщата, а в другата ключовете от вилата и телефона си. Тихо е. Ирина се оглежда. В далечината се чува кучешки лай. Някой цепи дърва. Свирка на влак... Блещукат светлинки от селото в далечината. Небето е с разкъсани облаци. Спокойно е.

Ирина поглежда към горната вила. Приближава се и вижда, че свети. Звукът от цепене на дърва е по-силен.

Връща се към кофата. Изпразва своята кофа в голямата. Приглажда плитките си. Оправя едната, която е тръгнала да се разпада. Виждаме, че ръката на китката ѝ е бинтована.

Приближава се пак към другата вила. От прозорците струи лека светлина. На входната врата виждаме два некролога. Единият е със снимка на възрастен мъж (изписано е Коста Добрев), хартията е пожълтяла от времето. Другият некролог е по-нов – със снимката на възрастна жена (изписано е Вера Добрева).

Ирина се заглежда в некролозите, докато стиска здраво кофата за боклук. Шумът от цепене на дърва спира.

БОРИС

(въпрос – с какво да ви помогна)

Добър вечер?

Ирина подскача и изпуска кофата: от другата страна на оградата в двора от тъмното се приближава мъжка фигура – Борис (с леко набола брада, тъмни дрехи) с нацепени дърва в ръце.

Ирина си плюе в пазвата. Взима малката кофа за боклук, която се е търкулнала.

ИРИНА

Батко Борисе, изкара ми акъла. Аз съм, Ирина. (показва с ръка колко е била малка преди време)

БОРИС

...Ирина?

ИРИНА

Здрасти.

БОРИС

Какво правиш тук?

ИРИНА

Ходих да изхвърля боклука... и видях, че свети... ааа искаш да кажеш тук на вилата? Ами с Антон ни домъчня за къщата, за морето. И решихме да дойдем. Малко романтично бягство хахаха

(взема кофата от земята или се опитва да ѝ оправи дръжката нещо)

Имам предвид с Антон – мъжът ми – знаеш, че се омъжих... Но на него просто нещо му изскочи в последния момент. И нали знаеш... с неговата работа... Та не можа да дойде с мен. Но ще дойде за уикенда. Или да ме вземе... А аз нямах търпение и се качих на влака... И така... ето ме тук...

БОРИС

Кога пристигна?

ИРИНА

Сутринта.

(Притиска крайчетата на некролога, така че да прилепнат към вратата)

Моите съболезнования. За майка ти. И за баща ти всъщност... Нали не се видяхме на погребенията ...

Мълчат.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

Поне чичо Коста е чакал леля Вера там горе.

БОРИС

(тръгва да отвори вратата, защото му тежат тия дърва и сега трябва нещо да направят)

Защо не влезеш? Ще ни направя нещо за хапване.

ИРИНА

(стягане, фалшива самоувереност)

Благодаря, но вече съм си направила спагети. Ако знаеш какви спагети правя! А и... късно е и Антон чака да му звънна, че се притеснява, че съм сама тук.

Жест на Ирина да се види превръзката!

БОРИС
Какво ти е на ръката?

ИРИНА
А, нищо.
(вече е забравено, омаловажава
го, то реално е нищо, просто се
е стреснала на момента)
Дребно неразбирателство с готварската
печка. Е, аз ще тръгна. Ще се видим
утре-други ден...

Ирина прави крачка назад.

БОРИС
Внимавай в тъмното.

ИРИНА
Е, ти пък. Аз колко ваканции съм
прекарала тука, както знаеш.

Ирина в същия момент прави още една крачка назад, но стъпва
върху съчка, която изпуква.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)
А!

Подскача. Плуе си в пазвата.

БОРИС
Знам...

Вади телефона от джоба си и светва фенерчето.

ИРИНА
Ето, нека бъде светлина! Ще се
оправя. Сто метра са до наш'та вила.

Борис стои и наблюдава Ирина, която говори като в
скоропоговорка.

БОРИС
Обади се, ако имаш нужда.

Ирина вече върви. Обръща се, усмихва се смело и му помахва с
ръка.

ЕКСТ. КЪЩАТА НА ИРИНА – ВЕЧЕР – ПРОДЪЛЖАВА

19

Ирина стига поглежда табелката "Образцов дом". С леки
затруднения успява да я свали до оградата, като си свети с
фенерчето на телефона, (нали държи и кофа, и ключове, и
телефон) и я взима със себе си. Отключва дворната врата, влиза
в двора, който е леко осветен от лампа, закачена на стената на
къщата, и заключва старателно след себе си. Проверява дали е
заключено, като дърпа дръжката на вратата. Проверява още
веднъж.

Киха. Подсмърча. Тръгва към къщата през двора с фенерчето,
осветяващо пътя ѝ. (Звук от започване да вали като преход към

следващата сцена.)

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – ПРИЗОРИ – ВАЛИ 20

ВИДИМ ДЪЖД

Вали. Мрачно е. Дъждът вали върху лозницата – БП/детайл.

ИНТ. КЪЩАТА НА ИРИНА – ПРИЗОРИ – ПРОДЪЛЖАВА – ВАЛИ 21

Реотанът на електрическата печка жужи. Шумът от жуженето се смесва с този на дъжда. Червената светлина от него осветява леко стаята.

Ирина се е свила на дивана, вижда се, че е със същия пуловер, завита с дебел юрган (с бинт на китката). Втренчила е празен поглед в тъмното. В ръката си държи телефона си. На ръката ѝ е халката. Включва телефона и започва да пише съобщение. Спира. Изтрива написаното. Остава телефона.

Ирина се обръща към стената.

Гръмотевица.

ЕКСТ. МЕЖДУСЕЛСКИЯ ПЪТ – СУТРИН – ВАЛИ 22

ВИДИМ ДЪЖД

Гръмотевица. Продължава да вали.

Ирина – с гумени ботуши и дъждобран, с раничка на гърба, върви встрани на пътя.

Един стар джип я настига и я подминава.

Джипът спира малко по-надолу и пуска аварийките. Шофьорът на колата натиска клаксона два пъти късо – два пъти по-дълго. Звучи като сигнал.

Ирина забавя ход, приближава се до джипа и залепва лице за страничното стъкло. Вижда, че шофьорът е Борис. Той натиска някакво копче и сваля прозореца, а Ирина отскача назад, когато стъклото, за което е залепено лицето ѝ, тръгва леко надолу.

БОРИС
Качвай се! Бързо...

ИРИНА
(възпитано, все още с
притеснение)
Аз отивам към магазина в селото.

БОРИС
И аз. Хайде.

ИРИНА
Не, няма проблем. Ще ти намокрят колата...

БОРИС

Ирина, от отворения прозорец повече
се мокри.

Ирина бързо се качва в колата и затваря вратата зад себе си.
Борис затваря прозореца и потегля.

ИНТ. КОЛАТА НА БОРИС – СУТРИН – ПРОДЪЛЖАВА – ВАЛИ

23

ВИДИМ ДЪЖД

Борис спира аварийките и потегля отново. Пуска чистачките на
по-бързи обороти.

Ирина (радостна от срещата) (косата ѝ продължава да е на
плитки) сваля раничката от гърба си, вади телефона от джоба
си, поглежда го и го оставя на коленете си. Слага си колана.

ИРИНА

Ох, какъв дъжд. Какво лошо време.
Обаче на вилата няма нищо-нищичко за
ядене. И една прах, ти казвам. Вчера
цял ден чистих, а има още толкова.

Борис мълчи.

ИРИНА

(продължава)

Така е, като не сме стъпвали тук...
Нашите не са идвали от сумати време –
може би от смъртта на баща ти.
Представяш ли си? Значи има... 4
години... А пък ние с Антон от още
по-отдавна. Май откакто се оженихме с
него само веднъж-два пъти да сме
идвали. Това прави...

Ирина слага раничката в краката си и смята на пръсти...

БОРИС

Не помниш откога сте женени?

Ирина му показва с разперени пръсти:

ИРИНА

Помня, помня – от близо 6 години. Но
от пет години не сме идвали – от
кръщенето на щерката на Мария и
Христо! Точно така – ние сме женени
от 6 години без 2 месеца, преди пет
идвахме за кръщенето, а мама и тати
спряха да идват преди 4, когато се
спомина татко ти. Кой да знае, че
леля Вера толкова скоро ще го
последва.

БОРИС

Четири години не са скоро.

ИРИНА

Един миг са. Един миг, който ей така
излита...

(замислено, промяна в
настроението)

Помниш ли като деца как родителското
тяло ни мъкнеше тук при всяка
възможност?

Борис гледа съсредоточено пътя. Взима кутия със свити цигари и
се опитва да си извади една.

Ирина вижда какво се опитва да направи Борис.

ИРИНА

Дай на мен! Да ти се отплатя, че ме
качи на стоп.

БОРИС

Ти не стопираше.

ИРИНА

Ако знаех, че си ти, щях... Хубаво
съвпадение, че и ти си на вашата
вила. Като едно време!

Ирина се подхилква весело, вади цигара и я пъха в устата на
Борис. Тя тръгва да му пали цигарата, но той взима запалката и
сам си пали.

БОРИС

(смъква леко прозореца, за да
излиза дима въпреки дъжда)
Защо си дошла с влака?

ИРИНА

(в първия миг изненадана от
смяната на темата)
Обичам да пътувам с влака.

БОРИС

(пауза от него)
Нямаш ли шофьорска книжка?

ИРИНА

А! Имам.

Ирина се отпуска блажено на седалката.

Борис я поглежда.

ИРИНА

Но нямам кола. Антон все настоява да
ми вземе нещо мъничко, за града. Ама
няма нужда... Ще се оправя и така.

Пауза. *Борис гаси цигарата.*

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

Жълтото от тютюна на баща ти още си
стои...

(протяга се към тавана на
колата над Борис, сочейки)
Чичо Коста и вечните му цигари...

Борис е вторачил поглед напред в шосето. Не отговаря.

Ирина се заглежда пак през прозореца.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)
(тихо)
Може би трябва...

БОРИС
Какво?

ИРИНА
(към Борис)
Може би трябваше да се съглася Антон
да ми купи кола. А не да чакам той да
ме закара или да ме вземе...

Ирина се усмихва към Борис.

Ирина включва радиото. Търси станция. Звукът пращи, нищо не се чува. Ирина пак пробва. Нищо.

ИРИНА
Радиото ти е развалено.

БОРИС
Знам.

ЕКСТ. ПЛОЩАДА ПРЕД СМЕСЕНИЯ МАГАЗИН – СУТРИН – ПРОДЪЛЖАВА –
ВАЛИ

24

ВИДИМ ДЪЖД

Колата навлиза в селото. Улиците са пусти. Колата спира пред смесения магазин. Борис и Ирина бързо излизат от колата и притичват в магазина под дъжда.

ИНТ. СМЕСЕН МАГАЗИН – СУТРИН – ПРОДЪЛЖАВА – ВАЛИ

25

Борис и Ирина влизат в магазина.

Мария е сама – гледа си сериалче по телевизията и бърше сълзи за драмата на главната героиня. На плотта има и учебник по френски.

Мария се обръща по посока шума от отварящата се врата.

Ирина ѝ се ухилва широко.

И двамата с Борис свалят качулки, изтръсват дрехите си край вратата.

ИРИНА
Ехооо... вилджите са тук.

МАРИЯ

(бършейки сълзи)

Малиии... ма вие сте подгизнали, бе.

(сериозно - смяна на
настроенията)

Навън потоп ли се излива?

БОРИС

Не и ако слушаш прогнозата по
радиото.

Борис и Мария се разцелуват по френски маниер - по бузите.

МАРИЯ

Аз затова само сериали си гледам.

Бонжур, Борис.

БОРИС

(отговаря на френски: Bonjour, Marie.

Са ва? през призмата на урок по

френски ѝ говори) Бонжур, Мари. Как

си?

Мария се киска.

МАРИЯ

(на френски, бавно,

съсредоточено)

Мерси. Са ва. Е тоа?

Ирина ги гледа леко втрещено.

ИРИНА

Това пък какво е?

Мария вдига учебника по френски от тезгяха.

МАРИЯ

(пак смяна на настроението,
сериозна)

Френски за начинаещи. Учим с бебето.

Борис му говори на френски, като идва
в магазина. А аз му чета.

ИРИНА

Имаш предвид на бебето в корема ти?

МАРИЯ

Езици трябва да се учат - и то от
най-ранна детска възраст. Нали, Боре?
Тя и каката в детската английски учи
- да знаеш говори ги едни, дето хич
не ѝ отбирам!

ИРИНА

Ох, сигурно не е лесно! Ето - днес
съм със списък.

Ирина гордо подава списък с продукти на Мария и тя започва да
подрежда на тезгяха, докато върви разговорът: сапун, гъба за

чини, препарат за почистване на пода, захар, сол... Но няма нищо наистина за ядене... Освен едни яйца. Ирина пък ги прибира в платнената си торба.

На Борис му звъни телефона. Той вдига.

БОРИС

(Говори на френски: Alo? Stephane?...
Il y a des nouvelles?... A bon...)
Ало? Стефан?... Имаш ли новини?...
Така ли?

Мария и Ирина го наблюдават. Мария се привежда поверително към Ирина.

МАРИЯ

Как може мъж като него да няма деца...

ИРИНА

Какво?

МАРИЯ

Питах го - наистина няма деца!
Мислех, че нищо, че не се е женил,
поне дете е направил, да остави от
хубавите си гени. Ох, кой знае какви
зетьове ще ни доведат щерките някой
ден... Друго си е...

Мария сочи с ръка към Борис и прави движение отгоре-надолу, все едно демонстрира експонат.

ИРИНА

Не ти е лесно...

МАРИЯ

Като му родиш на Антон, ще ме
разбереш!

Борис говори приглушено. Затваря и се връща при Мария и Ирина.

МАРИЯ (ПРОДЪЛЖАВА)

Аспирин?

(Мария вдига поглед от
бележката)

Защо бе, Иринке? Болна ли си?

ИРИНА

Опитвам се нещо да се разболявам, че
явно ме е надухало вчера, а на вилата
всички лекарства бяха с изтекъл срок.

БОРИС

Защо не ми каза снощи?

ИРИНА

Какво да ти кажа?
(към Мария)

Може ли Христо да ми вземе от

аптеката в града? Ако ходи...

МАРИЯ

Добре, ама и аз от вкъщи мога да ти донеса.

БОРИС

Аз ще ти дам – имам.

Мария добавя и електрическа крушка на тезгяха.

БОРИС

(вторачва се в крушката)

И крушки имам, ще мина после да ти я сменя.

ИРИНА

(изведнъж рязко)

Няма нужда.

(Омеква и дори се усмихва широко.)

Крушка поне мога сама да сменя. Не е атомна физика.

БОРИС

Е, то и шофирането не е атомна физика...

МАРИЯ

Ох, Боре, това се казва мъж – и лекарство ще ти предложи, и крушката да ти смени...

ИРИНА

All inclusive обслужване, направо.

Борис гледа леко възмутен превъзнасящите се жени.

МАРИЯ

Мосьо Борис, я си заминавайте по-бързо за Франция, че ще вземе да ви изчезне галантността по нашите ширини.

ИРИНА

Ц.. ц... Боже опази! За аспирина ще се възползвам после. Благодаря.

Мария продължава да чете списъка.

МАРИЯ

Препарат против ръжда?

ИРИНА

Да, и знаеш ли какво: ако може Христо да ми вземе малко бяла и синя блажна боя от града, цена няма да има.

Борис поглежда Ирина и поклаща глава, без да коментира.

МАРИЯ

Сега ще му звънна.

БОРИС

(към Мария)

Баклава има ли?

ИРИНА

Ей, знаех си, че нещо съм забравила в списъка – сладичко!!!

МАРИЯ

Ще поръчам за други ден. Само една ми остана и съм я обещала... А не искаш ли целувки?

(И Мария сочи към целувките на витрината?)

БОРИС

(обляга се на тезгяха и повдига леко периферията на шапката си)

Мария, ти знаеш ли, че...

Мария се кикоти, докато Борис я фиксира с поглед.

БОРИС (ПРОДЪЛЖАВА)

(прави движение, сочейки очите на Мария)

...имаш страшни...

МАРИЯ

Боре! Недей бе. Аз съм омъжена жена.

ИРИНА

(смотолевя)

Е, че то забраненият плод...

Борис се обръща към Ирина, която не отмества поглед от него.

Мария в този момент вади баклавата изпод тезгяха (там явно са приготвените продукти за Димо и Теменуга).

МАРИЯ

Виждате ли... Толкова ми трябва, за да се предам...

ИРИНА

Не... не можеш да се поддадеш на изтъркани филмови реплики.

Ирина прави физиономия на обидено дете.

Борис прибира баклавата в големия джоб на якето си и взима бутилката вино, която Мария му подава.

МАРИЯ

Слаба съм, Иринче... Психически! А пък на теб като толкоз ти се яде баклава, Борето ще те покани на обяд и готово. Нали, Боре?

Докато говори Мария взима едни тулумбички и ги пъха в някаква торба под тезгяха (торбата за Димо и Теменуга).

В този момент в магазина влиза жена на около 60 години с горда осанка. Облеклото ѝ не отговаря на селската обстановка. В ръката си държи голям чадър. Затваря го елегантно.

ТЕМЕНУГА

Добър ден въпреки дъжда.

БОРИС

Госпожице Теменуга, здравейте.

Борис бързо пъха бутилката в другия си джоб, за да вземе чадъра от ръцете на жената, изтръсква го и го слага до вратата.

ТЕМЕНУГА

Борис, както винаги възпитан и галантен.

БОРИС

За Вас - винаги.

МАРИЯ

Госпожице Теменуга, запознайте се с Ирина. Семейството ѝ също има вила в края на селото, само че от сто години не са идвали.

Теменуга се обръща към Ирина.

ИРИНА

Приятно ми е. Аз съм Ирина.

ТЕМЕНУГА

(поглежда към Борис)

Ирина...

БОРИС

Ирина Проданова.

ТЕМЕНУГА

Нима? Сама ли си тук?

ИРИНА

Не, не... Не съм точно сама. Антон, съпругът ми, той е много зает. Много добре му върви бизнесът, но никога не знаеш кога ще му изникне някоя среща или до колко ще продължи. И сега - ей на - бяхме решили заедно да дойдем и в последния момент изникна нещо и аз самичка дойдох. Но той ще дойде тия дни. Само да му мине лудницата от главата. Знаете как е...

Борис завърта очи в началото на тирадата на Ирина. Приближава се до тезгяха и подава пари на Мария и взима торбата на Ирина с покупките и се отдръпва пак.

ТЕМЕНУГА

(леко объркана от тирадата се
обръща към Мария)
Мария, готови ли са ми продуктите?

Мария се навежда и изпод тезгяха вади торба, която подава на Теменуга.

БОРИС

Госпожице Теменуга, с този дъжд май
днес няма да ги режем онези изсъхнали
клони...

ТЕМЕНУГА

Ела следобед, Борисе. Дотогава ще
спре да вали.

БОРИС

Ако вярвате на синоптиците, и в
момента не вали навън, ама...

ТЕМЕНУГА

Ела в четири да ме вземеш от при
Димо. Тогава ще е грейнало слънце.

Борис тръгва да казва нещо...

ТЕМЕНУГА (ПРОДЪЛЖАВА)

Ирина, и ти ела с него. Христо, ако
си беше тука, щеше да е по-добре...
(стрелва строго Мария с поглед,
а после и Ирина)
Или твоя мъж – малко мъжка сила няма
да е излишна.

ИРИНА

Ще дойда, ще дойда. И аз съм силна.

БОРИС

И крушки сменя сама, и боядисва, само
да знаете.

(към Теменуга)

Да ви закараме до рибарското селище?

ТЕМЕНУГА

Не, ако ме закарате ще подраня много.
А това е изключително невъзпитано.
Създава неудобство за домакините. Ще
ви очаквам в четири.

Теменуга взима чадъра си.

ТЕМЕНУГА

Мария, сложи ли вътре и баклавата?
Димо каза, че ти бил звъннал за нея.

МАРИЯ

Аааа не ни докараха... Сложих
тулумбички.

Теменуга кимва леко и излизайки, отваря чадъра.

Тримата остават загледани след нея.

МАРИЯ

Ох, препотих се. Борисе, заради теб и
твоята баклава излъгах заслужилата
народна артистка!

ИРИНА

Ама това наистина ли беше тя? Онази
Теменуга Огнянова? Актрисата?

Мария кима.

ИРИНА

Уау! Селото може и да се е
обезлюдило, обаче си има истинска
кино легенда за жител. Какво за Бога
прави тук...

БОРИС

(рязко)

Айде, Ирина, да вървим, че ми се яде
баклава.

Борис излиза от магазина, без да чака Ирина, взимайки торбата
с покупките на Ирина. Ирина се споглежда с Мария, праща ѝ
въздушна целувка и... също тръгва.

ЕКСТ. ПЛОЩАДА ПРЕД СМЕСЕНИЯ МАГАЗИН – ДЕН – ПРОДЪЛЖАВА – ВАЛИ 26

ВИДИМ ДЪЖД

Продължава да вали.

Ирина и Борис излизат от магазина и тръгват към колата, но
телефонът на Ирина звъни.

Въпреки дъжда тя вдига. Обръща се настрани, така че Борис не
вижда лицето ѝ, докато говори.

Борис я поглежда откъм колата. Отваря багажника и слага
торбата с покупките на Ирина, баклавата и бутилката вино там.
Качва се в колата.

Ирина затваря телефона, и се качва в колата при Борис.

ИНТ. КОЛАТА НА БОРИС – ДЕН – ПРОДЪЛЖАВА – ВАЛИ

27

ВИДИМ ДЪЖД. СПИРА ПО НЯКОЕ ВРЕМЕ – може да включим действие на Борис със спиране на чистачки

Ирина сядва в колата при Борис. Изглежда замислена.

Борис слага колан. Ирина не може да си сложи нейния и Борис ѝ
помага, след което потегля.

БОРИС

И кога пристига Антон?

ИРИНА

Моля? Не знам.

БОРИС
Не звъня ли той?

ИРИНА
Не. От работата.

Ирина се обляга и се заглежда в дъжда.

ИРИНА
Илиева.

БОРИС
Какво?

ИРИНА
Фамилията ми. По мъж.

ЕКСТ. ПЪТЯ КРАЙ ВИЛАТА НА ИРИНА – ДЕН – ПРОДЪЛЖАВА

28

Дъждът е спрял. (мокър асфалт?)

Колата приближава от надолу по пътя.

Борис паркира на пътя пред вилата си. Двамата с Ирина слизат от колата и отиват до багажника. Борис вади торбата на Ирина и ѝ я подава.

Н.В. Да се види как точно спира колата Борис и дали после я оставя колата там или я вкарва вътре.

ИРИНА
Боже! Аз не платих на Мария!

БОРИС
Аз ѝ платих.

ИРИНА
Какво? Защо?

БОРИС
Защото ти беше заета да говориш с г-ца Теменуга.

ИРИНА
(отваря си раничката и започва да рови вътре)
Колко плати?

Вади малко портмоне, което явно е заменило големия портфейл, в него има само пари.

БОРИС
Стига глупости.

ИРИНА
(Изважда 20 лв.)
Вземи.

БОРИС

Ирина, мога да си позволя тези 20 лв.

ИРИНА

Но аз не мога. Вземи ги.

Има нещо в погледа на Ирина, някаква измамна твърдост. Борис взима парите.

БОРИС

(той тая баклава нали за нея я
е взел, а и иска да види коя
всъщност е тази пораснала
Ирина)

Нали ще дойдеш за обяд?

Ирина поклаща глава.

ИРИНА

Не, ще си стотвя нещо.

БОРИС

(кимва към яйцата отгоре в
торбата ѝ)
Тия яйца ли? А и няма сам да ям
баклавата. След половин час те чакам.

Борис се качва на колата и тръгва към своята вила.

Ирина изчаква колата (или съответно само Борис, ако колата остава там) да изчезне от погледа ѝ.

Кляка на земята (или просто се превива от слабост?). Поема дълбоко дъх. Тежко ѝ е. (Борис си тръгна и тя може да бъде слаба.) Вади телефона си – поглежда го. Прибира го. Заглежда се наоколо. Засмива се горчиво.

ИНТ. КЪЩАТА НА ИРИНА – СПАЛНЯТА НА ИРИНА – ДЕН

29

Ирина чисти стаята: Има кофа с вода и с моп, пакет с мокри кърпички за чистене. Леглото е без чаршафи, не е оправено още. Там е и малката кофа за боклук.

Ирина е седнала на земята и бърше прах по етажерката с книги – цяла поредица с детски книги, включително цял ред с романите на Карл Май и/или поредица "Арлекин". Взима сувенирчетата от сватби, подредени по етажерката и ги хвърля в **кофата**.

Има и няколко скицника, сложени между книгите. Ирина вади един от скицниците. Разгръща го. Усмивва се: целият е пълен с рисунки. Част от рисунките са красиви, а след тях има копие на същите рисунки с детски почерк.

Намира и поставено на етажерката бърдуче, леко очукано. Опитва да свирне, но без вода не става.

Телефонът ѝ (оставен на земята до нея) звъни. Ирина се стряска. Остава на земята бърдучето. Грабва телефона си. Виждайки, че Борис звъни, леко отпуска ръка, миг колебание, дали да вдигне. (Има нужда да си е сама, без маска, наистина е

забравила за уговорката.) Вдига.

ИРИНА

(насилва усмивка на лицето си)
Борисе! Умря ли от глад? Извинявай.
Аз се хванах да подреждам и се
замотах... Ако искаш, ти яж. Аз после
ще си приготвя нещо сама... Добре...
10 минути само... добре де, разбрах -
идвам.

Ирина затваря телефона. Обляга се на етажерката и затваря очи,
все едно ѝ се е завило свят. Поглежда хаоса наоколо. Въздиша
(стяга се, влиза си в ролята), взима скицника и излиза.

ЕКСТ. ПРЕД ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА - ОБЯД - ПРОДЪЛЖАВА 30

Ирина заключва вратата (без да проверява дали е заключила) и
продължава към вилата на Борис с бодра крачка (влязла е в
ролята си). Само по пуловер е, носи ключовете и телефона си.

ЕКСТ. КЪЩАТА НА БОРИС - ТЕРАСАТА И ДОЛНАТА ВЕРАНДА - ОБЯД - 31
ПРОДЪЛЖАВА

На терасата на вилата на Борис. Борис слага масата.

Ирина идва със скицника под ръка.

ИРИНА

Умирам от глад!

БОРИС

Ако не ти бях звъннал, фаталният край
ти беше сигурен.

ИРИНА

(подава му скицника)
Обаче виж какво намерих...

Борис взима скицника и го разгръща, като го разглежда слизайки
обратно надолу по външните стълби на къщата. Ирина (сякаш като
едно време) тръгва след него.

БОРИС

Аз ли съм рисувал това?

ИРИНА

Красивите - да. Нескопосаните са
моите опити да прерисувам твоите. Не
помниш ли, че вместо книжки за
оцветяване, ти ми даваше задача да
прерисувам нарисуваното от теб, за да
не те тормозя, докато ти си рисуваше
твоите неща. Има още няколко
такива... Ако закъсам за пари, ще ги
продам.

Борис я поглежда учуден.

ИРИНА

26

Ще откъсна страниците с моите
драсканици и ще останат само творбите
на световноизвестния художник Борис
Добрев от най-ранния му период.

БОРИС

(връща ѝ скицника)

Айде вместо лирични отклонения да ми
помогнеш със слагането на масата...

Стигат до верандата на долния етаж, където има печка и ядене
на нея.

ИРИНА

(докато оставя скицника на една
масичка)

Добре де...

Ирина се оглежда наоколо. По ламперията на верандата има
закачени картини.

ИРИНА

(сочи към една)

Тези не ми приличат да си ги рисувал
ти.

БОРИС

(рязко)

Вземи ти тенджерата, само внимавай да
не се изгориш пак.

Ирина спуска ръкавите на пуловера си (който очевидно ѝ е
голям), така че да покрият превръзката на китката ѝ и така
хваща тенджерата.

БОРИС

Този пуловер не ти ли е голям?

(ако не е чак толкова голям, тя сама да си каже репликата)

ИРИНА

(усмихва му се лъчезарно)

Казва се мултифункционален - хем
пуловер, хем горещодържачка...

Борис взима чинии и купа със салата и тръгва обратно нагоре
към терасата.

ЕКСТ. КЪЩАТА НА БОРИС - ТЕРАСАТА - ДЕН - МАЛКО ПО-КЪСНО

32

Борис и Ирина са седнали на малка маса. Има сервиран обяд -
салата и бобена яхния с наденички. Ирина пие и чай към
яденето, а Борис - чаша червено вино. Коленете на Ирина са
покрити с одеяло. Играе си с телефона си.

ИРИНА

Боб? Сериозно ли?

БОРИС

Като малка много го обичаше.

ИРИНА
Вярно е... И все пак - боб? Не е
много френско...

БОРИС
Яж си боба и не философствай.

ИРИНА
(мърмори си, докато боцка боб
на вилицата си)
Как пък точно това ще намериш да си
спомниш от детството ни...

Ядат няколко хапки. Ирина не издържа на тишината.

ИРИНА
Дълго ли ще останеш в България?

БОРИС
Не знам. Чакам да ми потвърдят един
договор.

ИРИНА
О! Какъв?

БОРИС
За един хотел.

ИРИНА
Ще можеш да изложиш твои творби там?

БОРИС
Стефан се опитва да договори да отида
на място да направя нови неща,
специално за техния интериор -
метални пепелници, метални вази,
други метални скулптури...

ИРИНА
Стефан е...

БОРИС
Агентът ми...

ИРИНА
Той...

БОРИС
Тя.

ИРИНА
Името Стефан не е ли мъжко?

БОРИС
Зависи как се пише.

ИРИНА
О! И ако се получат нещата... ще
заминеш за този хотел... Той къде е?

БОРИС
Марсилия...

Телефонът на Ирина звъни. Тя се колебае, но вдига, като сочи с пръст на Борис да мълчи.

ИРИНА
Здрасти, мамо... Не! Не ми носи нищо.
Нали ти казах, че имам още ядене?...
Тати ще го изяде – или го замрази...
Антон се връща чак в края на седмицата. Мамо, айде довечера ще си говорим – на работа съм... Целуни татко. Обичам ви. Чао.

Ирина затваря телефона.

Борис гледа Ирина.

ИРИНА
Баклава?

Тя става, взима почти празната си чиния, тенджерата и чинията от салата и тръгва надолу по външните стълби.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС – ПРИ ВЪНШНАТА ЧЕШМА – ДЕН –
ПРОДЪЛЖАВА

33

Ирина оставя чинията на мивката и се обляга на нея.
(Настроението е като преди в колата.)

ИРИНА
7 по 9 – 63. 7 по 8 – 56...

БОРИС
(зад гърба ѝ)
Остави чиниите на мен. Ще си намокриш превръзката.

ИРИНА
(обръща се, усмихната)
Спокойно. С това мога да се справя.

Борис се обляга на мивката и се заглежда в празното, докато Ирина започва да мие чиниите.

Тихо е. Чува се само тракането на чиниите.

ИРИНА
А гаражът? Там ли е още
зъболекарският кабинет на баща ти?

Ирина се опитва да сложи тенджерата да съхне.

БОРИС
Дай да избърша това.

Борис взема тенджерата от ръцете ѝ и започва да я подсушава.

ИРИНА

Като подреждах сега, мислех, че ще
намеря плюшения крокодил, дето му
слагах пломби. И комплекта ми
зъболекарски инструменти. Хм, трябва
да са в сандъка... Помниш ли как баща
ти ми показваше да сложа подложка,
после амалгама...

Борис оставя тенджерата, влиза в къщата.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)
Ехо? Къде изчезна?

Борис се връща с тубичка с мехлем.

Борис взима тубичката, сваля превръзката и намазва изгореното,
което почти не се вижда.

БОРИС
Остави го да диша, за да заздравее
по-бързо. И го намажи после пак.
Отивам за баклавата.

Оставя тубичката и влиза в къщата.

Ирина остава сама на мивката.

ИНТ./ЕКСТ. КЪЩАТА НА ДИМО НА ХЪЛМА КРАЙ МОРЕТО – СЛЕДОБЕД 34

Ирина и Борис паркират в подножието на хълмчето, на което се
намира къщата на Димо (некролог и на неговата врата?). Зад нея
се вижда морето и рибарското селище.

Сега и двамата са с якета (или друга връхна дреха), Ирина си е
взела раничката.

Горе, при къщата на Димо, се виждат на заден фон Димо (65) и
Теменуга (със същите дрехи като от магазина), седнали на
пейка. Теменуга разказва нещо весело – двамата са отпуснати,
спокойни.

Ирина тръгва да слиза от колата, но Борис остава зад волана.
Ирина се обръща към Борис.

ИРИНА
Няма ли да слезеш?

БОРИС
Не.

Борис тръгва да си свива цигара. (В кадрите, в които се вижда
на заден план, да пуши, но не гледа към тях, отмества поглед
от Димо най-вече)

Ирина поглежда към къщата. Слиза от колата.

Димо ги вижда, взима два пакета, оставени на масата, става и
галантно предлага на госпожица Теменуга да го хване под ръка.
Двамата тръгват към колата, като Димо носи два пакета.

Ирина затваря вратата на колата след себе си и тръгва насреща на Теменуга и Димо. Борис остава загледан след нея.

ТЕМЕНУГА

О, Ирина. Дошла си с Борис, чудесно.
Да те запозная с Димо...

ИРИНА

О, но ние се познаваме. Моите
съболезнования, чичо Димо. Съжалявам,
че не успях да дойда на погребението.

(Да се прегърнат?)

(Пред Димо Ирина няма маска.)

ДИМО

Не се притеснявай, Вера не искаше да
се вдига шум.

ИРИНА

Радвам се да те видя. Знаеш ли, че
когато се видяхме за последно... на
годишнината на нашите... Не знаех, че
леля Вера е болна.

ДИМО

Тя не искаше да казва. Не искаше да
кара хората да се чувстват неудобно
около нея.

ТЕМЕНУГА

(подсмивва се)

Хората... Ах, хората...

ДИМО

Как си ти, Ирина? Вкъщи всички здрави
ли са?

ИРИНА

Да, да - всичко е наред. Аз просто
имах нужда... да...

Ирина се обръща към морето - сякаш да покаже, че е имала нужда от този простор.

ДИМО

Човек има нужда от време на време да
се измъкне от града.

ИРИНА

Нали?

ТЕМЕНУГА

Но мъжът ѝ ще дойде да я вземе. Нали
така, Ирина?

ИРИНА

(сепва се)

Да, ще дойде.

(Димо реакция: Е, и да не дойде, не е страшно, моето момиче.)

Борис натиска клаксона.

Тримата се извърщат – Димо махва на Борис, той не отвърща.

ТЕМЕНУГА

Ей, нетърпелив е тоя мъж!

Ирина и Теменуга тръгват към колата, но Димо ги спира.

ДИМО

(Подава на госпожица Теменуга
завит в амбалажна хартия пакет
– като книга.)

Нуше, вземи го... Опитай се все пак
да му го дадеш...

(След това се обръща към Ирина
и ѝ подава другия пакет)

Ирина, а това е за теб – риба, днес е
уловена.

Теменуга пуска подадения ѝ пакет в торбата си, а Ирина
щастливо вдига рибата.

ИРИНА

Прясна риба? О! Много, много
благодаря. Радвам се, че те видях
макар и за малко.

ДИМО

Пак ще се видим, аз съм си тук. Ти
нали няма да бързаш утре да си ходиш?
Даже знаете ли какво – в събота рано
вечерта елате да се съберем
четиримата. Ще направя от моята
рибена чорба. Вера ми е разказвала,
че Борис като малък все това ядял.
Нуше, как ти звучи?

ТЕМЕНУГА

Понякога имаш странни идеи, Димо.

ИРИНА

С удоволствие. Благодаря за поканата.

Теменуга побутва Ирина да вървят. Ирина помага на госпожица
Теменуга да се качи в колата и победоносно показва рибата от
Димо на Борис. (По-скоро Борис излиза от колата, за да отвори
вратата на Теменуга, като хвърля цигарата, заобикаля към
пасажерската врата да я отвори и през цялото време избягва да
гледа към Димо подчертано. Взима Теменуга под ръка като
послание към Димо "Тази жена ти я взимам сега аз".)

Колата потегля. Димо остава загледан след колата.

(У Димо едновременно има доброта, но и предизвиква уважение,
респект. Има някаква сила. И точно това кара Борис да е
толкова ядосан и объркан към него – хем от една страна знае,
че той се е грижил добре за майка му, за което трябва да му е

благодарен, хем от друга страна си казва "а защо тя не се обърна към мен".)

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ГОСПОЖИЦА ТЕМЕНУГА - ПРЕД КЪЩАТА - СЛЕДОВЕД

35

Пред къщата на Теменуга. Борис нарамва стълба, а в другата ръка хваща бензинова резачка за клони. Ирина стиска телефона си и посяга да му помогне. В този момент Теменуга излиза от къщата с кошница, в която има кана със сироп и две чаши. Връчва кошницата на Ирина.

ТЕМЕНУГА

Няма да ви сипвам от сиропа - като ожаднеете, сипете си сами.

ИРИНА

Благодаря ви.

ТЕМЕНУГА

Ще бъда в къщата, ако ви трябва.

БОРИС

Добре. Благодарим.

Госпожица Теменуга тръгва да се прибира в къщата, но се спира и остава загледана след Борис и Ирина.

Те тръгват по пътеката от плочки през градината.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ГОСПОЖИЦА ТЕМЕНУГА - СЛЕДОВЕД - ПРОДЪЛЖАВА

36

Борис и Ирина вървят по пътеката от плочки. Докато вървят, върви и разговорът, като в един момент стигат до дървото с изсъхналите клони.

ИРИНА

Толкова е романтично...

БОРИС

Кое?

ИРИНА

Историята на госпожица Теменуга... Да остане цял живот предана на една-единствена любов...

БОРИС

(сепва се)

Какво!?

ИРИНА

Не знаеш ли? Била е омъжена като много млада, обаче първият ѝ мъж ѝ е разбил сърцето - представяш ли си? Изневерил ѝ и я напуснал. Нея! Била е истинска звезда. Не знаех, че има къща тук.

БОРИС

Преди 4 години я е купила.

Стигат до дървото. Борис поставя стълбата.

ИРИНА

Ма то половината клони са изсъхнали.

БОРИС

Решила е, че без тях дървото има шанс да се спаси.

ИРИНА

Знаеш ли, че освен това четох някъде, че никога повече не допуснала мъж до себе си – ама буквално! Не е ли романтично?

БОРИС

Романтично бабината ти трънкина. Подай ми резачката.

Ирина е оставила кошницата, а Борис вече е поставил стълбата до дървото и тръгва по нея. (Оттук вече говорят като равни, възрастни.)

ИРИНА

Бабината ти трънкина? Кой говори още така?

Подава му резачката.

ИРИНА (продължава)

Представяш ли си: да си изживял такава любов, че да не искаш вече друга?

БОРИС

Или просто никой не я е поискал нея и тя затова си е останала сама след развода.

(Това е към Ирина, защото го дразни с дрънкането си.)

ИРИНА

Не... Не ми харесва тази перспектива.

Борис пуска резачката – шумно е от нея.

Ирина разкопчава старото дълго яке, с което е облечена. Сипва сок.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

(отпива от едната чаша)

Ммм... прелест. Искаш ли да опиташ?

Сочи му чашата, но Борис продължава да реже.

ИРИНАХ (ПРОДЪЛЖАВА)

(повишава глас, за да надвика

резачката)
Ехо... Сок? Искаш ли?

БОРИС
Не.

ИРИНА
Ми така кажи. Сливи ли имаш в устата.

Борис спира резачката. Настъпва тишина.

БОРИС
Резачката е малко шумна, ако не забелязваш.

Ирина завърта очи (дотук с романтично-замечтаното ѝ настроение), отпива още веднъж от своята чаша, оставя я и хваща стълбата.

БОРИС (ПРОДЪЛЖАВА)
Няма нужда да държиш стълбата.

ИРИНА
Еми засега няма какво друго да правя.

БОРИС
И затова ще симулираш, че си полезна, като държиш стълба, която няма нужда от държане?

ИРИНА
(продължава да държи стълбата)
Не, ще те оставя да си мислиш, че симулирам, че съм полезна, като държа стълба, която няма нужда от държане, защото не знаеш кога може да залитнеш и моето държане на стълбата да се окаже полезно.

(падат им маските)

БОРИС
Дървен философ.

ИРИНА
За теб – винаги.

Двамата се споглеждат. Борис предизвикателно включва резачката.

ИРИНА
И какъв ти е проблемът с чичо Димо?

Борис мълчи и продължава да реже.

БОРИС
(надвиква резачката)
Ирина, нищо не чувам.

ИРИНА

(вика)

Не че е моя работа, но не е ли малко невъзпитано да не слезеш от колата и да не го поздравиш? Когато си говорихме с него и майка ти миналото лято на годишнината на нашите...

Борис рязко спира резачката, когато клонът се отчупва и пада, и залита. Ирина улавя стълбата.

ИРИНА

Ау... Внимавай... Без резки движения!

БОРИС

Какво каза?

ИРИНА

Без резки движения...

БОРИС

Не... преди това... за Димо и майка ми.

ИРИНА

Аз...

Борис слиза от стълбата.

ИРИНА

Ами нали след смъртта на баща ти... те... Аз... мислех, че знаеш. Мама каза, че той много се е грижил за нея. Добре, че е бил край нея...

Борис поглежда Ирина, за да я накара да млъкне.

Ирина взима резачката. Борис я поглежда стреснато.

БОРИС

Какво правиш?

ИРИНА

Искам да опитам.

БОРИС

Какво?

ИРИНА

Да режа и аз. Има още изсъхнало, което трябва да се махне.

Ирина сваля якето, пристяга колана, с който се държат очевидно по-големите ѝ панталони, запретва ръкавите на големия пуловер, и отново взима резачката. Борис ѝ показва как да я държи и включва. Ирина се качва на стълбата и започва да реже. Борис застава да държи стълбата – Ирина го поглежда за момент и продължава да реже.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ГОСПОЖИЦА ТЕМЕНУГА – СЛЕДОВЕД – МАЛКО ПО-КЪСНО

Борис и Ирина вървят към къщата, нарамили стълбата и резачката и кошницата с чашите и каната, якето на Ирина.

Телефонът на Ирина звъни. Тя се поспира и прави знак на Борис да продължава да върви.

Вдига и се обръща с гръб към Борис.

ИРИНА

Ало, Вили... Изпрати ли ми отчетите?
Добре ще погледна по-късно, че сега
тъкмо чакам при лекаря. Ами реших, че
няма да мине със самолечение... Да...
Ок, ще си стоя на топло и ще държим
връзка.

Ирина затваря. Киха.

БОРИС

Имаше една приказка за лъжливото
овчарче...

ИРИНА

Ама ти си бил извор на народна
мъдрост...

Ирина тръгва към къщата на Теменуга. Борис след миг пауза я последва.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ТЕМЕНУГА – ПРЕД КЪЩАТА – СЛЕДОВЕД –
ПРОДЪЛЖАВА

38

Борис се приближава до къщата. Ирина го следва.

БОРИС

(към къщата)

Госпожице Теменуга, ние ще тръгваме.

Борис отива да остави встрани стълбата. Ирина оставя
резачката. Взимат си той – връхната дреха, тя – раницката.
Ирина си прибира телефона в раницата.

Госпожица Теменуга излиза от къщата, като носи пакета, който ѝ
даде преди Димо.

Борис се връща при тях, след като е оставил стълбата.

ТЕМЕНУГА

(към Борис)

Вземи го.

Подава му пакета. Борис облича якето си и дори не посяга към
пакета. Вади да си свие цигара.

БОРИС

Още след погребението му казах, че не
го искам.

ТЕМЕНУГА

Майка ти го е оставила за теб.

Борисе...

БОРИС

Ако има нещо друго, се обадете.

Борис се обръща и тръгва.

ТЕМЕНУГА

(към Ирина)

Да не забравиш за вечерята у Димо
събота вечер. И напомни на Борис.

ИРИНА

Аз... всъщност не знам дали още ще
съм тук... зависи мъжът ми кога точно
ще дойде да ме вземе... дали ще
останем... но да, разбира се, ако съм
тук.

Ирина поглежда към пакета в ръцете на Теменуга и посяга към
него.

ИРИНА

Аз ще му го дам.

Ирина взема пакета, прибира го в раницата си, прегръща
спонтанно госпожица Теменуга и тръгва след Борис към колата.

Теменуга остава загледана след тях.

ИНТ. КОЛАТА НА БОРИС - СЛЕДОВЕД - ПРОДЪЛЖАВА

39

Борис и Ирина пътуват мълчаливо в колата. (Борис стиска
изгаснала цигара в ръка) Изведнъж телефонът на Ирина
"проплаква". Тя започва да рови, докато го извади от раницата.
Поглежда го и започва пак да рови в раницата си.

ИРИНА

Да имаш зареждачка? Или външна
батерия?

Ирина се заглежда в телефона си.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

Снощи съм забравила да го заредея.

БОРИС

(има някаква сдържана
нападателност у него в целия
разговор, "пич, кво ти става")

След малко се прибираме и ще го
сложиш да се зарежда. Толкова ли е
важно да не останеш без телефон за
пет минути?

ИРИНА

(паника?)

Не... Просто... Нали Антон е в
командировка. И не знам кога ще има
време да се обади. Защо ми се сопкаш?

БОРИС

Не ти ли е тъпо, че си на второ място
на почетната стълбичка?

ИРИНА

В смисъл?

БОРИС

На второ място след работата му.

ИРИНА

Всъщност дяля третото.

Ирина започва да изброява на пръсти, извърната към Борис на
седалката си.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

Работата – получава златен медал.
Приятелите – сребърен. И аз получавам
бронзов – заедно с тениса през лятото
и ските през зимата. Ех, любов ли бе
да го опишеш, както е казал поетът...
Нали?

Борис не отговаря. Пресяга се през Ирина, отваря жабката.

БОРИС

Виж дали няма кабел за зареждане тук.

Споглеждат се. Борис се отдръпва обратно на шофьорското място.

(Това е МИГ на ИНТИМНОСТ, на промяна, особено у Борис.)

Ирина разравя жабката – има стари шофьорски ръкавици,
документите за колата (от тези големите книжки с инструкции),
може да има стари пътни карти, стар пакет цигари или кибрит (от
баща му останал, от години...). Ирина намира зарядно за кола с
кабел, изважда го, затваря жабката. Включва си телефона да се
зарежда.

БОРИС

А ти какво правиш, докато той е на
работа?

ИРИНА

Аз също често работя до късно. Обичам
работата си. А освен това ходя на
кино, театър... Чета. Знаеш ли,
почнах да уча италиански. А след
курса ходя да взема Антон от
работа...
Ако знаех, че ще се видим, може би
трябваше да избира френски, та да ми
помагаш, както помагаш на Мария.

Пауза.

ИРИНА

Как да спотвим рибата от Димо?

БОРИС

Аз имам друго за вечеря.

Стигат до вилата.

ЕКСТ. ПЪТЯ КРАЙ КЪЩАТА НА ИРИНА С КОФА ЗА БОКЛУК – СЛЕДОВЕД –
ПРОДЪЛЖАВА

40

Борис спира колата на пътя. Ирина слиза. Той влиза в двора си с колата (портата е отворена). Ирина го проследява с поглед, докато влезе.

Ирина тръгва към вилата си. Спира се, вади телефона си, набира, няма отговор. Телефонът казва пак пиу-пиу от падаща батерия. Ирина остава загледана в пътя. Пъха телефона в раничката си, вижда там пакета от Теменуга и го изважда.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС – СЛЕДОВЕД – ПРОДЪЛЖАВА

41

Ирина влиза в двора на Борис. Той е седнал на едно кресло в градината с малката масичка до него и е вперил немиждащ поглед с все така изгасналата цигара в ръката.

ИРИНА

Забрави това.

Подава му пакета. Борис не реагира.

ИРИНА

Къде да го оставя?

Борис все още не реагира. Ирина слага пакета на масата.

ИРИНА

Така... На мълчанка ли ще играем?
Какво ти става?

Ирина кляка пред Борис. Заглежда се в него.

ИРИНА

(говори му като на малко дете
със сдържан гняв)

Е, да, много е мъжко да мълчиш. Само че знаеш ли – ние жените не можем да ви четем мислите. Ти чувал ли си за една много модерна дума – и там във Франция сигурно звучи по подобен начин – комуникация ѝ казват. Това е, когато двама души обменят мисли във вербална форма – по възможност. Защото мълчанието не е отговор. Тоест може и да е отговор, но в повечето случаи не е... (пауза) А между другото и отговор от типа на "става", когато една жена пита дали новата ѝ рокля е хубава, също не е отговор!

Борис вдига изненадано поглед.

ИРИНА

(тя се закашля)
Говоря принципно.

Ирина тръгва, като отново кашля. Спира се. Обръща се и се връща.

ИРИНА
Аспирина. На обяд забрави да ми дадеш.

Борис става, влиза в къщата.

Ирина се заглежда след него.

След това се оглежда наоколо – вижда гаража. Отива до него и бута дръжката на вратата, но е заключено.

Борис излиза и ѝ подава лекарството. Ирина го взима.

ИРИНА
(дали да не падне?)
Благодаря.

Врътва се и си тръгва.

БОРИС
(извиква след Ирина)
Искаш ли да си направим нещо за вечеря после?

Ирина спира за секунда.

ИРИНА
(през рамо, сериозно, като по-горе)
Нали каза, че си имаш вече стотвено.
Аз ще правя риба.

Продължава към вилата си.

ЕКСТ. ПРЕД ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – СЛЕДОВЕД – ПРОДЪЛЖАВА 42

Ирина се опитва да отключи дворната врата, но ключът заяжда – опитва пак. Ядосва се. Вади ключа и го хвърля в тревата.

Гледа го. Навежда се и го взима.

Бавно, поемайки дъх, отключва. Влиза, затваря вратата, но не я заключва.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – СЛЕД ЗАЛЕЗ – ПРОДЪЛЖАВА 43

ОТПАДА

Ирина върви през двора, сяда на външните стълби и се заглежда в залеза. В ръцете си държи ключовете.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – СУТРИН 44

Край вратата на вилата е малката кофа за боклук, парцали,

подпряна метлата и фаража, старата настолна лампа, на която първия ден ѝ изгоря крушката. От къщата се чува шум на прахосмукачка. Изпрани пердетата са проснати да съхнат.

Радиото е също навън. Върви стара българска музика и водещият я прекъсва от време на време с коментари за времето и предстоящия уикенд.

Шумът от прахосмукачката спира и Ирина излиза, носейки стара прахосмукачка в ръка и започва да я чисти над кофичката за боклук.

Борис влиза в двора на вилата на Ирина. Той държи чиния, покрита с кухненска кърпа.

БОРИС

Добро утро.

ИРИНА

Добро утро.

Ирина продължава да чисти прахосмукачката. Борис вдига лампата.

БОРИС

Не смени ли крушката?

ИРИНА

Явно не е само в крушката проблемът.

БОРИС

Искаш ли да погледна – може да е фасонката нещо...

ИРИНА

Не, благодаря. Просто ще я изхвърля.

БОРИС

Нищо не ми пречи да погледна.

ИРИНА

Борисе, остави лампата. Казах, че ще я хвърля.

БОРИС

Защо, като може би може да се поправи...

ИРИНА

А може би не може!

БОРИС

Е, няма как да знаеш, ако не ми дадеш да я погледна.

ИРИНА

Не искам да я поглеждаш. Не искам да я оправяш. Не ме интересува дали може да се оправи. Просто искам да я изхвърля.

БОРИС

(вади кутия с лекарство и го подава на Ирина)

Ходих до Бургас снощи по работа. И пътьом реших, че аспириинът няма да ти е достатъчен. И не си закусувала, нали?

(вдига кърпата от чинията - там има палачинки)

...Направих си за закуска, но останаха...

(Дотук тя е много сърдита, но грижата му я размеква. А той реално лъже, че си е направил за себе си палачинките - за нея са. Опит от негова страна да прикрие грижата си. В този разговор те са равни като възрастни, а той се опитва да излезе напред като по-големия, мъжът, който се грижи за нея.)

Ирина многозначително поглежда към блистера и палачинките, след това към прашните си ръце. Борис въздъхва и оставя лекарството и чинията.

БОРИС (ПРОДЪЛЖАВА)

Не изглеждаш добре...

ИРИНА

Изключително мило изказване.

БОРИС

Ти наистина изглеждаш болна.

ИРИНА

Просто ми тече носът, не съм спала много, освен това цяла сутрин чистя - три пъти ходих да изхвърлям кофата. Как искаш да изглеждам?

Ирина приключва с прахосмукачката. Изправя се.

Борис разглежда някаква кутийка. Отваря я - пълна е с копчета.

БОРИС

Ти си играеше с тези копчета като малка. Защо ще ги хвърляш?

Ирина повдига рамене - така е решила.

ИРИНА

За какво си дошъл? Ако е заради лекарството, мерси, ще го изпия после... И ще изям палачинките...

Докато говори (уж между другото), Борис рови в боклука, приготвен от Ирина.

БОРИС

Не вали.

ИРИНА

Не думай.

БОРИС

От вчера не е валяло. Разходка? До плажа? Нашия плаж?

Борис намира бърдучето. Ирина скръства ръце.

ИРИНА

Борисе, всичко това е за хвърляне.

БОРИС

Ама това е мое!

ИРИНА

Какво?

БОРИС

Много добре си спомням, че имах
такова бърдуче като дете.

ИРИНА

Всеки е имал такова! Стига си ровил
из боклука ми.

БОРИС

Аааа... Как го каза: че съм
световноизвестен художник. Значи си
наясно, че мога да изложя стара
обувка и да кажа, че е изкуство.

(Дотук Ирина е по-малко сърдита вече, но тази реплика я
побеждава окончателно - защото значи я е слушал какво говори
преди и е запомнил.)

Борис изважда от боклука една обувка.

БОРИС

Спокойно, няма да изложя точно твоята
обувка. Ще взема само това... и
това...

Борис взима бърдучето и лампата.

БОРИС

Харесва ми. Може да си я ремонтирам
за себе си. Та за разходката...
Морската вода е полезна за хремата. А
и ако се облечеш добре...

(Той отново показва грижа.)

ИРИНА

Дай ми 30 минути да се приготвя.

БОРИС

30?!

Ирина го стрелва с поглед.

ИРИНА

Кое по-напред да направя - палачинки

ли да ям, лекарство ли да взема, да се измия ли...

БОРИС

Ще те взема след час. Макар че можеш да ядеш и по пътя...

(Ирина го стрелва с поглед и Борис вдига ръце в защита)

Добре, добре. До след час.

Ирина тръгва към къщата, а Борис към вратата на двора.

Ирина се спира и се обръща.

ИРИНА

Да имаш пакетчета носни кърпички у вас?

БОРИС

Ще проверя.

Борис излиза от двора.

ЕКСТ. ПЛАЖА - ОБЕДНО

45

3 мин изчитане

Ирина и Борис са на плажа. Тихо е. Няма никой. Няма вятър.

Борис сядна на пясъка. Ирина е край водата. Оглежда я. Гребва в шепа малко и шмръква. Задавя се. Кашляйки отива и сядна до Борис. Той държи пакетче носни кърпички. Вади една и ѝ я подава. Ирина шумно издихва.

БОРИС

По-добре ли си?

ИРИНА

Стига да не съм шмръкнала и мазут...

Борис се смее, гледайки я как се мръщи. Ирина пъха кърпичката в джоба си. Борис ѝ подава пакетчето. Тя го прибира в другия джоб. Заглежда се към морето.

Борис рови около себе си и трупа мидички. Ирина пак подсмърча.

ПАУЗА

ИРИНА

Хубаво е. Просто е хубаво да сме пак тук. Ако си беше донесъл нещата за рисуване, щеше да е съвсем като едно време.

Ирина поема дълбоко дъх. Бавно издиша.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

Когато почина баща ти, се надявах да те видя. Тъпо ми стана, че не си дойде за погребението му. Знам, че

работата ти е важна, но... И аз не дойдох на погребението на майка ти заради работа. Антон настоя да го придружа на едно полуслужебно пътуване. Не дойдох. Не се сбогувах с майка ти... И не можах да ти кажа колко съжалявам. Аз... съжалявам...

Пауза.

Борис вади да си свие цигара.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

Липсват ми. И майка ти, и баща ти. И времето, което прекарвахме тук всички заедно. Вечерите на вилата ви, в които баща ти свиреше на старата си китара, а моят пееше "Многое лето". И как майка ми ме подбираше да ходя да си лягам първа, а аз недоволствах, защото не исках да съм сама, и ти предлагаше да дойдеш с мен и да ми пазиш страх. Как все ходех по петите ти, как майките ни печаха чушки като на манифактура, преди да си заминем за София, и строявах дори бащите да ги белят...

Пауза.

Борис се опитва да си запали цигарата, но все не се получава. Накрая смачква цигарата в юмрук.

Ирина пак подсмърча. Борис става и подава ръка на Ирина да стане.

БОРИС

Няма да се разберем така. Прибираме се и даже дали да не идем на лекар в Царево?

ИРИНА

Бяхме все заедно. Непрестанно. Всичко изглеждаше свършено... Изглеждахме като едно голямо щастливо семейство.

БОРИС

(много спокойно)

Спри. Просто спри. За какво голямо щастливо семейство ми говориш? За нашите беше въпрос на оцеляване да са в компанията на вашите. За да не им се налага да са сами един с друг. Но дори и тогава аз не понасях да съм край тях. Затова идвах да ти "пазя страх" и те търпях край мен. Затова заминах за Франция при първа възможност.

Ирина става, без да хваща ръката му.

(Разбира се, че е знаела. Виждала е, но не е обръщала (подсъзнателно) внимание, а сега не е готова още да го признае на глас. Затова и не се кара.)

ИРИНА

Глупости. Ти просто беше все сърдит на целия свят и на никой не му беше лесно край теб. Ако не те считах за мой брат... почти, и аз сигурно нямаше да искам да съм край теб. В моите спомени всичко си изглежда...

БОРИС

Изглежда? (пауза) Мария каза, че твоят Антон изглежда мъж-мечта.

("Глупости ли говоря? Сега ще ти покажа глупости ли са или не!" - промяна в тона му.)

ИРИНА

Какво общо има тука Антон?

БОРИС

Изглежда ли или не?

Пауза.

БОРИС (ПРОДЪЛЖАВА)

Хайде.

(С тези думи все едно ѝ плясва плесница.)

Борис тръгва по плажа пръв, а Ирина на няколко крачки след него.

Ирина се спира.

ИРИНА

Ти се прибирай... Аз... Малко ще се поразходя...

Нещо в гласа на Ирина го кара първо да направи крачка към нея, но после да се спре.

БОРИС

Къде ще ходиш? Скоро ще стане време за вечеря и ще се стъмни.

(Нападателно, дори грубо, не очаква дърпането ѝ и това го подразва и сепва.)

ИРИНА

Днес телефонът ми е зареден. Ще си пусна фенерчето.

Ирина остава на плажа, а Борис се отдалечава.

(Тя не тръгва към платото заради държането на Борис - а заради себе си, тя има нужда да остане сама - да, неговата рязкост накрая я наранява, но не това е основният ѝ двигател.)

Ирина върви през тревата. Не вижда къде върви от сълзите, замъглили очите ѝ. Има ги само шума на морето и вятъра. Тихо е. (Хем се опитва да задържи чувството от миналото, хем ѝ е ясно, че той казва истината.)

ИРИНА

Девет по 7 е 63...

Спира се напред платото. И започва да повтаря същите думи все по-силно и по-силно.

Една малка свита фигура, разтърсвана от ридание, напред ширналото се поле. Само едно дърво, самотно стои.

Ирина седи на ръба на платото и гледа морето. Свила е едната си ръка в юмрук - вътре е свалената халка (но зрителят не вижда действието по свалянето на халката, нито насочваме излишно вниманието към липсата на халка на ръката ѝ). От вятъра косата ѝ се е разрошила.

Изведнъж върху нея пада нечия сянка - вдига глава. Теменуга.

Теменуга сяда до нея на земята.

Мълчат.

ИРИНА

Сега като отрязохме изсъхналите
клони, дървото ще оцелее, нали?

ТЕМЕНУГА

(повдига рамене)

Кой го знае? Каквото зависеше от нас,
го направихме. Сега е негов ред.

Ирина дооправя спалнята - отворила стария сандък и вади дрехи. (Още е с плитките, не особено прегледни) Преглежда старите дрехи и част от тях сгъва на пода до сандъка, другите ги трупа на купчина като за изхвърляне.

На дъното на сандъка намира стар лентов фотоапарат и кутия с черно-бели снимки. Изважда ги и ги оставя на етажерката при книгите. Намира стар прожекционен апарат (или апарат за диапозитиви) и лента (или диапозитиви).

Намира и чанта със зъболекарски инструменти и шишенца. Отваря я и вади да види нещата вътре. Връща ги обратно.

Ирина грабва чантата и излиза от спалнята.

Ирина излиза на пътя (вече оставя отключена дворната врата),

прегърнала чантата. Постепенно решителната ѝ крачка се забавя. Стига до портата на Борис. В двора и къщата е тъмно.

Ирина на бегом се връща към вилата.

ИНТ. КЪЩАТА НА ИРИНА – СПАЛНЯТА НА ИРИНА – ВЕЧЕР 50

В стаята е тъмно, само печката жужи и хвърля червено-оранжева светлина. Старото радио работи на нощното шкафче, а до него е кутията с копчетата, както и кутията със снимките. Също и пепелника. Леглото е оправено с чисти чаршафи.

По радиото водещият разказва как е видял една възрастна жена да пресича на червено, но не знаел дали да я спре. Дали нямало да бъде странно да хване непознат човек ей-така и да го спре да направи нещо глупаво? Пуска след това стара българска песен.

В това време Ирина, облечена с пижама и друг голям стар пуловер, с пусната коса (до края, без последната сцена с бягането, тя е с пусната коса) влиза с чиния с варени яйца и сирене, пъха се в леглото, взима кутията със снимки в ръце. Започва да разглежда снимките (или си пуска диапозитивите). (Светлина от апарата за диапозитиви!)

ЕКСТ. ПЛОЩАДА ПРЕД СМЕСЕНИЯ МАГАЗИН – ОБЕДНО 51

Ирина върви през площада и влиза в смесения магазин.

ИНТ. СМЕСЕН МАГАЗИН – ОБЕДНО – ПРОДЪЛЖАВА 52

Ирина влиза в магазина.

Мария прави леки упражнения.

МАРИЯ
(без да спира)
Иринче, ей-сега.

ИРИНА
Какво правиш?

Мария продължава упражненията и само кимва с глава към разчертания лист хартия на стената.

МАРИЯ
Виждаш ли този график на стената.
Христо ми го направи и трябва да
отмятам, че съм си изпила смутито,
кокосовата вода, че съм си направила
упражненията...

ИРИНА
Това заради бременността ли?

МАРИЯ
Луд човек – става преди мен, за да ми
приготви всички добавки, храни и
други подобни за деня... Добре, че от
няколко дни все виси в сервиза, та не

ми виси на мен на главата. Като
фелдфебел е!

Ирина гледа списъка.

Мария завършва упражненията и тръгва да си застане зад щанда.

ИРИНА

На всеки половин час обаждане по
телефона?

МАРИЯ

Ако не му се обадя, изпада в
прединфарктно състояние – затова съм
си направила аларми на телефона. Ще
се побъркам, ако скоро не родя.

Ирина клати глава.

Мария отмята на графика, че си е направила упражненията.

МАРИЯ

Готово! Кажу какво ти трябва.

ИРИНА

Чушки. Кило.

(Те са последната сламка към миналото, но и това е
порастването ѝ – искам тук и сега нея чушки; един вид осъзнат
бунт.)

МАРИЯ

Чушки? Какви чушки?

ИРИНА

Чушки. Пиперки.

МАРИЯ

Ей-сега.

ИРИНА

А случайно да се сети да помолиш
Христо за боя?

Мария носи чушки и ги мери.

МАРИЯ

Взел ти е дори и четки, и ръкавици.

ИРИНА

Душица.

МАРИЯ

Душица, ама на мен ми вади душата.

ЕКСТ. ПЛОЩАДА ПРЕД СМЕСЕНИЯ МАГАЗИН – ПРОДЪЛЖАВА

53

Ирина излиза от магазина и с решителна крачка тръгва по пътя.
Във всяка ръка държи по една торба.

Ирина мие прозорците – вече приключва и през измитото стъкло се вижда ширнала се гледка.

Танцува и пее с парцала в ръка на фона на музиката от радиото (Веселин Маринов).

Телефонът на Ирина върху масата звъни. Ирина се стряска и поглежда кой звъни. Изписано е ВИЛИ. Спира радиото и вдига.

(Следващите два разговора са малко по-категорично.)

ИРИНА

Ало, Вили... Получих отчетите...
Да... Не съм ги прегледала. Виж, не са спешни тези неща. Ще говорим в понеделник... Да... Мерси... Чао.

Ирина затваря телефона, прибира го в джоба си. Дооглежда прозорците. Взима легена и парцала, с които е мила прозорците, и излиза навън.

Ирина излиза в двора. Телефонът звъни пак – майка ѝ. Ирина вдига, докато върви към мивката (като държи и легена), където в друг леген с разтвора против ръжда е табелката "Образцов дом". Остава легена, който носи, при мивката. Отстрани има масичка, на която съхнат съдовете от снощната ѝ вечеря. (включително металният пепелник-полукълбо).

ИРИНА

Мамо... Аз... ами нищо. Работя нещо... В неделя? Не знам дали ще успеем да дойдем...

Ирина междуременно излива легена с табелката в мивката, пуска чиста вода отгоре. Започва да крачи напред-назад.

ИРИНА

Къде си? Защо си в нас?... Какви сарми?... Не, не ме чакай... Да, остави ги в хладилника... Аз... аз ще си купя хляб, като се прибирам...
Добре, мамо. Мерси. Мамо, целуни татко. Обичам ви. Чао.

Затваря телефона и го пъха пак в джоба си. Излива пак легена. С два пръста държи табелката под чешмата.

Отива до стълбите, където са приготвени боята, четките, парцалче. Сяда и тръгва да почиства с парцалчето. Замислена е, с бавни, леко отнесени движения.

В това време Борис влиза в двора с лампата на Ирина в ръка. Ирина не го вижда.

БОРИС

Какво за бога правиш?

ИРИНА
(стреснато)
Оф, Борисе, изкара ми акъла.

Плже си в пазвата.

Борис слиза и застава в долния край на стълбите с лице към седналата на стълбите Ирина. Ирина му показва табелката.

ИРИНА
Ми цялата беше в ръжда.

БОРИС
Защо не си вдигаш телефона?

Борис поглежда изчистената от ръжда и най-вероятно боя табелка.

ИРИНА
Звънял ли си? Ами... говорих...

Ирина поглежда телефона си.

ИРИНА
4 обаждания?!

БОРИС
Притесних се.

ИРИНА
(лек сарказъм)
Наистина? Много мило...

Борис сяда до Ирина и протяга лампата към Ирина.

БОРИС
Поправих я.

Ирина оставя табелката и взима лампата.

ИРИНА
Ех, на кого ли си ми се метнал такъв грижовен?

Борис взима табелката, едната четка, отваря едната кутия боя и се захваща с табелката.

БОРИС
Честно? Нямам представа...

ИРИНА
Наистина нямаше нужда, но... мерси.

Ирина проследява сърчните движения на Борис с четката.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)
Ти довърши това - явно ти е по специалността, а аз ще изнеса чушкопека.

БОРИС

Какво?

Ирина влиза в къщата (явно оставя лампата) и почти веднага излиза със стар чушкопек в ръце.

ИРИНА

Ще печем чушки.

(Ще правиш, каквото кажа аз, както искам аз.)

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – РАННА ВЕЧЕР

56

Под лозницата има поставена маса. Ирина и Борис седят на два стола. На масата има тенджера с изпечените чушки, купа с вода и купа за обелките, купа за избелените чушки. Еwentуално Борис тъкмо е приключил с боядисването на табелката и я подпира да съхне.

Ирина изважда една чушка от чушкопека и го изключва.

Взема една чушка от тенджерата и бавно прокарва ръка по нея – черното пада и отдолу се показва лъскава червена, изпечена чушка.

ИРИНА

Знаеш ли, че печенето на чушки има метафоричен смисъл!

БОРИС

Моля?

ИРИНА

Така: гледаш една чушка. Тя си има тънка обвивка, която я защитава. Която защитава същността ѝ, вкусната част. Трябва да изгориш тази тънка обвивка, за да достигнеш до лъскавата, бляскава чушка! Също като при хората.

БОРИС

Ъъъ...

ИРИНА

Не разбираш ли: и ние трябва да изгорим, или поне да се опарим, за да разкрием кои сме наистина!

БОРИС

Ти току-що хората с чушки ли сравни?

ИРИНА

Трябваше да стана поетеса, а не да се захващам със счетоводство... Знаех си аз...

БОРИС

Повярвай ми, направила си правилен избор.

Борис става, отива до чешмата в двора, за да се измие. Погледът му попада на измитите и оставени да съхнат вазичка, чаши и... пепелник от метал във формата на полукълбо. Личи си, че е нещо специално – полускулптура.

Вкаменява се.

БОРИС

Какво прави това тук?

Ирина оставя чушките и отива при него.

ИРИНА

Кое?

Борис гледа недоумяващо. Взима кълбото пепелник в ръка и го тика към Ирина.

БОРИС

Пепелникът! Това е първата скулптура, която продадох във Франция... И къде е другата половина?

ИРИНА

Ми някъде у вас.

БОРИС

Какви ги говориш?

ИРИНА

Ми нали баща ти раздели скулптурата между двете семейства...

БОРИС

Ирина, как е попаднал пепелникът изобщо в България?

ИРИНА

А къде да е? Нали баща ти го е купил...

БОРИС

("говориш пълни глупости, затваря темата")

Баща ми никога не е купувал нищо мое...

Борис се обръща, без да изчака да чуе какво говори Ирина, и тръгва към портата.

Ирина остава загледана след него, но след това извиква:

ИРИНА

Борисе! Къде тръгна? Борисе!

(Затичва се и го спира – физически) Борис спира.

ИРИНА

Ще ми помогнеш ли да стотвим рибата от вчера... Нали не искаш пак да се

изгоря...

ЕКСТ. МОРЕТО – ЗАЛЕЗ

57

МОЖЕ ДА Е ПРОСТО ЗАЛЕЗ ОТКЪМ ВИЛАТА.

Небето притъмнява.

Радио водещ се включва и говори за предстоящите дъждове и ново застудяване. И как това може да е много романтично в зависимост от гледната точка. Радиото припуква.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – ВЕЧЕР

58

Ирина седи на изнесена пред къщата малка маса. На нея има подредени 5-6 дълги свещи. Част от тях в бутилки като в свещници – така че двамата с Борис се гледат през тях, когато са седнали един срещу друг.

Вече са приключили с вечерята и е сервирана баклава.

Борис излиза от къщата с димящ чайник със запарен чай. Минава покрай радиото, което пращи и го изгася. След това налива чай на Ирина.

Ирина е извадила снимките и ги разглежда. Държи една снимка на Борис като момче и я вдига така че снимката е до лицето му – и може да се сравни как е изглеждал преди и сега.

ИРИНА

Бил си ужасно кльошав.

БОРИС

Казваш го, все едно сега го разбираш.

ИРИНА

Ами като бяхме деца ми изглеждаше по-...

БОРИС

Какъв?

Ирина се заглежда в снимката, която държи, и повдига рамене.

ИРИНА

Знам ли... По-мъжествен.

Борис сяда и взима чашата си с вино. Ирина оставя снимката долу.

Борис придърпва част от снимките към себе си и започва да ги разглежда.

Пауза.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

Знаеш ли какво каза Мария вчера, докато бяхме в магазина и ти говореше по телефона?... Че било жалко, че нямаш деца.

БОРИС

Така ли?

ИРИНА

Нямаш нали?

БОРИС

Доколкото ми е известно..

ИРИНА

(кимва, продаължава да говори
по-скоро на себе си, не гледа
Борис, а може дори да гледа в
тъмното)

Преди известно време срещнах една бивша колежка от университета. Едно време тя буквално се кълнеше, че не иска деца. А сега буташе количка. Каза ми: Срещнах мъжа, от когото пожелах да имам дете.

Пауза. Отпива чай.

ИРИНА

Искам да опитам и аз.

Борис я поглежда изненадано.

БОРИС

Какво?

ИРИНА

Да карам кола.

БОРИС

Ох, Ирина.

ИРИНА

Утре? Обещаваш ли?

Ирина сключва ръце за "моля". Прави детска физиономия.

БОРИС

Не, ти не се лигавиш... Това не може да се случва.

ИРИНА

Моляяяя...

Борис взима една снимка и я доближава до Ирина.

БОРИС

Все същото дете си. Предавам се.

Ирина спонтанно става и го прегръща, както е седнал, и после го пуска.

Борис взима следващата снимка.

ИРИНА

О, тази е от последното ни лято,
 преди да заминеш. От вечеря при Димо.
 Бях забравила, че всъщност той точно
 онова лято си купи къщата тук.

Ирина се сепва.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

Ти да не мислиш, че те са имали нещо
 с майка ти още от онова лято?...
 Борисе, това са глупости. Събрали са
 се след смъртта на баща ти!

БОРИС

Нима? Откъде си толкова сигурна?

ИРИНА

Те сами ми го разказаха последния
 път, като се видяхме. Освен това той
 тогава беше с онази полякиня. Помниш
 ли? Дето мислеше, че казваме
 наздраве, като чукаме със солницата
 по масата.

Пауза.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

Говори с чичо Димо.

БОРИС

Какъв е смисълът?

Борис рязко оставя снимките и взима свита цигара от масата.

ИРИНА

А какъв е смисълът да му се сърдиш,
 след като може би няма причина?

Борис разкъсва свитата цигара и става от масата.

БОРИС

Стана късно. Дай да раздигаме.

Борис тръгва да раздига масата. Отива към мивката. Ирина
 остава загледана след него.

ЕКСТ. ПРИ ВХОДА НА ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – ВЕЧЕР

59

Ирина изпраща Борис до вратата на двора. Тя е отключена.
 Излизат през вратата.

БОРИС

Не оставяй отключено.

ИРИНА

Сега ще заключа. Спокойно.

Пауза.

Борис тръгва. Ирина се обръща към вратата, оправя вече

закачената табелка "Образцов дом", влиза си в двора и затваря вратата. Бавно се връща към къщата.

ЕКСТ. ШИРОК ПЛАЦ КРАЙ МОРЕТО – СЛЕДОБЕД

60

Колата на Борис е на широко открито място, зад което се вижда морето.

В колата Ирина и Борис са си разменили местата. И двамата са с колани. Виждаме как Борис обяснява вътре в колата на Ирина. Тя сочи нещо по таблото на колата.

След малко Ирина хваща волана с две ръце, подкарва. Колата се дави.

БОРИС
Ръчната! Ръчната спирачка, Ирина!

Ирина спуска ръчната спирачка.

След това тръгва назад, спира рязко, колата изгасва. Ирина пак пали, започва да прави бавни кръгчета.

ИРИНА
Карам, карам! Сега правя завой
(бавно прави завой)
А сега карам на задна... И...

Телефонът на Борис започва да звъни.

ИРИНА
(пълна паника)
Не вдигай!

БОРИС
Защо?

ИРИНА
Защото карам!

Ирина се панира и колата загасва. Борис вдига телефона и прави знак на Ирина пак да запали.

БОРИС
(Alo, Stephane?... Oui...? A bon?
Mais c'est super ca alors!!...
D'accord. A plus!) Ало, Стефан?...
Да?... Така ли?... Страхотна
новина!... Добре. До после.

Борис затваря и се усмихва.

ИРИНА
Какво?

БОРИС
Хотелът в Марсилия.

ИРИНА
Това е... хубаво? Нали? Много хубаво

даже?

Борис кимва.

Ирина плясва с ръце, но след това бързо отново хваща волана.

Прави завой и спира.

ИРИНА

Докато беше жив баща ти, майка ти
никога не караше колата, нали? След
годишнината от сватбата на нашите,
когато се видяхме за последно... леля
Вера ме закара до нас... С тази кола.

Борис си откопчава колана, излиза от колата и се навежда да
каже на Ирина:

БОРИС

Мисля да идем до Мария и да вземем
нещо по-специално за вечеря. Имаме
повод в крайна сметка.

ЕКСТ. ПЛОЩАДА ПРЕД СМЕСЕНИЯ МАГАЗИН – РАНЕН СЛЕДОВЕД 61

ОТПАДА

Борис и Ирина слизат от колата и влизат в магазина.

ИНТ. СМЕСЕН МАГАЗИН – РАНЕН СЛЕДОВЕД 62

Борис и Ирина влизат в магазина.

Мария е на телефона, говори леко ядосано. **(седнала на розовата
топка пред тезгяха)**

МАРИЯ

Христо... Спокойно! Изчакай майсторът
да приключи... Има още седмица до
термина, бе, човек... Да, изпих си
смутито и си направих упражненията.
Айде, до после.

Мария затваря телефона и се обръща към Борис и Ирина.

МАРИЯ

Ще ме побърка този човек!

ИРИНА

Душицата?

МАРИЯ

Душицата!

БОРИС

Мария, искам от онези замразените
пържолки и две бутилки червено вино!
Имам повод за празнуване!

МАРИЯ

Най-накрая хубави новини! Казвай!

БОРИС

Получих поръчката за Марсилия!

МАРИЯ

(може да стане от радост и пак да седне от тъга на топката)

Аууу, тре биен! Тре биен!
Фелиситасион! Не! Всъщност, това значи, че си заминаваш! О, Боже! Ами сега... Не, ти не може да си заминеш...

БОРИС

Мария, спокойно... аз...

МАРИЯ

(почти ридае)

Ще си заминееш...

БОРИС

Аз...

МАРИЯ

Като продадеш къщата. Ето, сега като я няма вече и майка ти, чакам кога и Димо ще си тръгне... Ако и ти си заминеш... Какво ще правя... Ами уроците по френски... Ох... Боли...

Мария се хваща за корема. Борис и Ирина се спускат към нея.

ИРИНА

Добре ли си? Да извикаме Христо?

МАРИЯ

Той е пак в Бургааас... Аааа... боли... Не могат да оправят колатааа... ох, дишай, Мария, дишай...

БОРИС

Да те откарам ли до болницата...

МАРИЯ

Не искам болницааа...

Слагат Мария да седне. Тя диша и издиша. Хванала е ръцете на Борис и Ирина.

Постепенно олелията се успокоява.

БОРИС

Мария, дай да те закарам поне до вас.

МАРИЯ

Не, не. Всичко е наред. Премина... Фалшива тревога. Какво каза, че искаш? Пържоли ли?

Става и тръгва зад тезгяха.

ЕКСТ. ПРЕД СМЕСЕНИЯ МАГАЗИН – РАНЕН СЛЕДОВЕД – ПРОДЪЛЖАВА

63

Борис и Ирина излизат.

Звън от получаване на съобщение. Ирина изважда телефона си. Прочита съобщението и прибира телефона.

Борис тръгва към колата. Обръща се и вижда, че Ирина е застанала пред магазина.

БОРИС

Идваш ли?

Ирина се сепва. После се качва в колата. Борис потегля.

ЕКСТ. КЪЩАТА НА БОРИС – ТЕРАСАТА – СЛЕДОВЕД

64

Ирина (**без връхна дреха**) и Борис са на терасата на вилата на Борис.

Борис чертае, рисува нещо на малък статив, седнал с гръб към парапета и гледката. На масичката има две чаши – големи като за чай. Има и чайник. На перваза на прозореца е малкото транзисторче.

ИРИНА

(по телефона, застанала права,
подпряла се на стената и
парапета в ъгъла)

Да, мамо, ядох от сармите... Не, няма да можем утре да дойдем... Антон си дойде, но замина пак да помогне на Веско... Не знам, мамо... Нещо по вилата на Веско... Мамо, ще си измислим какво да ядем, недей да готвиш нищо друго. Няма да умрем от глад. Целуни татко. Обичам ви. Чао.

Ирина затваря. Остава облегната на стената при парапета.

БОРИС

Защо го правиш?

ИРИНА

Моля?

БОРИС

Защо криеш, че си тук?

Борис продължава да скицира.

ИРИНА

(подпряна на стената, като
притисната в ъгъл)

Антон... Антон наистина ми пусна съобщение, че се е прибрал. И отива да помогне на един от приятелите ни.

Борис вдига глава от това, което рисува.

БОРИС
Никога не сте имали планове да идвате
заедно тук, нали?

Ирина кашля.

БОРИС
Студено ли ти е?

ИРИНА
(поклаща глава)
Толкова ми е хубаво така. Може ли
само един чай за мен?

БОРИС
По-добре да направя още греяно вино.

Ирина сбърчва нос.

ИРИНА
Пий си го сам. Всъщност не го пий.
Нали сме канени у Димо на рибена
чорба.

БОРИС
Няма никъде да ходим.

ИРИНА
Ще ни очакват.

БОРИС
Винаги ли правиш това, което се
очаква?

Пауза.

ИРИНА
(сега го осъзнава)
Всъщност, да.

БОРИС
Защо?

Пауза.

ИРИНА
(констатация, на себе си)
Много по-лесно е.

Ирина се заглежда в Борис. Той става и слиза по стълбите към
верандата долу.

Ирина взема чайника, става и тръгва след него.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС – СЛЕДОВЕД – ПРОДЪЛЖАВА

65

Борис отива при печката, върху която е тенджерата с греяното
вино и доизсипва виното в чашата си.

Ирина отива на външната мивка, за да напълни чайника. Вижда бърдучето и го взима.

Борис също идва на мивката и започва да плакне тенджерата от виното.

ИРИНА
(с бърдучето в ръка)
Не си ли го изхвърлил?

Избутва Борис настрани от мивката.

БОРИС
Какво сега?

ИРИНА
Искам да видя дали още свири.

Налива вода и свирва.

Борис продължава да мие тенджерата.

Ирина свирва още няколко пъти.

Прави няколко крачки и вижда пакета от госпожица Теменуга на масичката до креслото на Борис пред къщата.

ИРИНА
Още ли не си го отворил?

Борис не отговаря.

Ирина пак свирва. Борис се смръщва – не му е приятно.

ИРИНА
Яде ми се рибена чорба.

БОРИС
Казах ти, никъде няма да ходим.

Тя пак свирва. Борис рязко се извърща.

БОРИС
Ще престанеш ли?

Ирина оставя бърдучето. Взима пакета и го разопакова. Вътре има тефтер. Ирина го разгръща и отвътре изпадат снимки и ключ.

ИРИНА
По дяволите. Извинявай, аз... не трябваше да пипам.

Борис избърсва ръцете си и кляка до Ирина, за да съберат снимките.

Ирина взима ключа.

ИРИНА
Дали не е за гаража?

Ирина става.

Борис се заглежда в снимките в ръцете си.

Ирина тръгва към гаража.

Борис се сепва и тръгва след нея с дневника и снимките в ръце.

Борис настига Ирина и я спира, хващайки я над лакътя.

БОРИС

Дай ми ключа.

ИРИНА

Ела да видим дали не е от гаража.

БОРИС

Не ме интересува откъде е.

ИРИНА

Искам само да видя...

БОРИС

Ирина, нищо няма да гледаш. Дай ми ключа.

ИРИНА

Не ми повишавай тон.

БОРИС

А ти не се дръж като мамино детенце.

Застават един срещу друг. Ирина му пъхва ключа в ръцете.

ИРИНА

Но аз съм мамино детенце, нали? Как искаш да се държа?

Извърща се.

БОРИС

Къде тръгна?

ИРИНА

Отивам на гостито, на което ме очакват.

БОРИС

И как ще стигнеш до там?

ИРИНА

Все още мога да вървя, ако не си забелязал.

БОРИС

Докато стигнеш, ще стане сто часа. И още повече ли искаш да се разболееш?

Ирина спира и се обръща към Борис.

ИРИНА

Да! Да! Точно това искам! И какво от това? Теб какво те е грижа дали съм болна?

БОРИС

И аз това се чудя.

Ирина се извързва да си върви, но пак се спира.

ИРИНА

И ако искаш да знаеш всъщност не отивам, защото просто ме очакват, а защото компанията на чичо Димо ми е интересна и приятна. И компанията на госпожица Теменуга също ми е интересна и приятна. Затова отивам!

Борис тръгва към Ирина с дневника в ръце.

БОРИС

На, ето ти да четеш. Сигурен съм, че и тук ще намериш интересни и приятни неща.

Борис ѝ пъха дневника заедно със снимките в ръцете.

ИРИНА

Ще чета и ще ти го върна с подчертани всички щастливи спомени от детството ни.

БОРИС

Внимавай, че може да ти свърши мастилото от щастливи спомени.

ИРИНА

Майната ти.

Борис си взема чашата с виното и започва да го пие на екс.

Ирина излиза от двора.

ЕКСТ. ПЪТЯ КРАЙ КЪЩАТА НА ИРИНА – ЗАЛЕЗ – ПРОДЪЛЖАВА

66

Ирина върви по пътя към вилата си.

Тя вади телефона си и набира. Продължава да върви по пътя, докато говори.

ИРИНА

(по телефона, контраст на фона на досегашната му защита)

Антоне, здрасти... Да, получих съобщението ти. Не се обади, като си видял, че не съм вкъщи... Не, не съм при нашите. На вилата съм... Да, на вилата. На морето. Утре ще се прибера и ще говорим.

Ирина затваря телефона. Самоувереното ѝ поведение рухва. Превива се на две. Опитва се да сдържи сълзите си.

Отново набира някого по телефона.

ИРИНА

(по телефона, смирение, приемане, освобождаване, решението ѝ е правилно. Говори с колкото паузи са ѝ нужни.)

Тати... Аз... просто исках да те чуя... Аз съм добре. Само може ли само... да си поплача по телефона?

(плаче)

Не казвай на мама. Ще се притесни, а няма за какво... Не, не, и ти не се притеснявай. Просто... имах нужда да те чуя. Утре ще ви се обадя... Да, успокоих се вече. Наистина. Обичам те... Чао.

Ирина затваря. Избърсва сълзите от лицето си.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – ЗАЛЕЗ – ПРОДЪЛЖАВА

67

Ирина влиза в двора доста по-спокойна. Сяда на стъпалата пред къщата и се заглежда. Вади дневника и пак го разлиства.

Взема снимките. Разглежда ги. Не ги виждаме. Ирина се вглежда в една от тях. Приближава я съвсем близо до очите си – обръща да види датата отзад. Взима друга снимка – не, не е тази. Търси сред останалите снимки. Намира още две, които отделя.

Става рязко. Пак сяда. Поглежда снимките отново. Избухва в смях, който постепенно става истеричен. (Ситуацията е абсурдна.) Оглежда се, все едно се чуди какво да прави. Става. Започва да си смята полу на глас. Крачи.

Заглежда се в залеза. Виждаме залеза.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА ИРИНА – ВЕЧЕР – МАЛКО ПО-КЪСНО

68

Стъмнило се е. Ирина седи на стълбите, подпряла глава. След това става и решително тръгва да излиза от двора със снимките и дневника в ръка.

ЕКСТ. ПЪТЯ КРАЙ КЪЩАТА НА ИРИНА – ВЕЧЕР – ПРОДЪЛЖАВА

69

Ирина постепенно се затичва по пътя.

ЕКСТ. КЪЩАТА НА ДИМО НА ХЪЛМА КРАЙ МОРЕТО – ВЕЧЕР

70

Госпожица Теменуга е пред къщата на Димо и го чака, докато той тъкмо заключва къщата.

Луната вече се отразява във водата, където се поклащат рибарските лодки.

Ирина отива при тях с решителна крачка, като вървейки изважда дневника, разтваря го.

ТЕМЕНУГА

Ирина?! Защо чак сега идвате? Димо
тъкмо ще ме изпраща до нас.

ИРИНА

(към Теменуга)

Аз... трябва да ви питам нещо.

Вади снимките, които беше отделила, и ги тиква в ръцете на
Теменуга.

ИРИНА

(Иска да знае, иска ѝ сметка,
но няма силна агресия)

Това наистина ли сте вие с баща ми...
на тази снимка... отпреди трийсет и
пет години?

Теменуга взима една от снимките внимателно. Усмивва се леко.

ТЕМЕНУГА

Ех, колко млади бяхме. Деца. Димо,
виж каква прическа съм имала преди.

(към Ирина)

Честно казано, мислех, че знаеш за
първия брак на баща си. Но Борис ми
каза, че темата за мен е била пълно
табу в семейството ви. Разбираемо.

Ирина кашля.

ДИМО

Ти защо си без яке?

Димо отключва пак къщата и влиза вътре.

ИРИНА

(реално пита: Това ли е баща
ми?)

Чела съм... че първият ви мъж... че
мъжът ви ви е изневерил и затова сте
се разделили.

ТЕМЕНУГА

Аз никога не съм го казвала. Но
хората говореха. А дали наистина баща
ти ми е изневерил с майка ти, докато
ние все още бяхме формално женени с
него...? Какво значи изневяра?
Любовта между нас вече я нямаше. Но
между тях...? Изглеждаше да я има.

ИРИНА

Не само изглежда. Има я. И до сега.

Димо излиза с едно одеяло.

ДИМО

Как може да тръгнеш само по пуловер?

Ирина взима одеялото. Тръгва да се намята с него и да казва нещо...

В този момент се чува мъжки глас.

БОРИС
(глас зад кадър)
Ирина!

Всички се обръщат по посока на гласа.

Борис се приближава.

ИРИНА
Какво правиш тук?

Ирина пристъпва към Борис.

БОРИС
Защо не си вдигаш пак телефона?

ИРИНА
Моля?

БОРИС
Защо не си вдигаш шибания телефон?

ИРИНА
Пиян ли си?

БОРИС
Не е твоя работа.

ИРИНА
Както и не е твоя работа дали ще си вдигна телефона.

Гледат се предизвикателно.

Борис сваля якето си, захвърля одеялото от раменете на Ирина на земята, намята я със своето яке, прегръща я и я повежда към колата си, паркирана малко по-нататък. (Той идва, защото още една жена от живота му е "отишла" един вид при Димо. Закрилническа реакция.)

Теменуга вдига одеялото от земята. Двамата с Димо тръгват след Борис и Ирина.

ДИМО
Борисе, Ирина кашля зле. Трябва да...

Борис се спира. Пуска Ирина.

(Всичко е през зъби, а не е махленски спор.)

БОРИС
Точно ти не ми казвай какво трябва.

Борис се извърща, пак прегръща Ирина и я води към колата.

ИРИНА
(вижда колата)
Ти си шофирал до тук?

ДИМО
(предпазлив, да не го
предизвика)
Аз ще ви закарам.

БОРИС
(спира и с извръща към Димо)
Млъквай, бе! Стига си се разпореждал.

ИРИНА
Борисе, няма да се кача с теб в
колата.

Измъква се от прегръдката му и смъква якето му.

Погледът на Борис се мести от Ирина към Димо.

БОРИС
Аз ще се погрижа за нея. Ти спри да
се месиш. Баща ми... баща ми може и
да беше всякакъв, но не заслужаваше
това!

ДИМО
Борисе, не стоят така нещата. Нека
говорим утре... когато изтрезнееш.

БОРИС
А може и да не изтрезнея. Какво ще
направиш тогава?!

Борис се извръща и тръгва. Теменуга връща снимката на Ирина.

ТЕМЕНУГА
Това е минало, дете. И то не твоето.

Ирина прибира снимката заедно с другите в дневника.

ИРИНА
Вие тръгвайте. Аз ще се оправя с
Борис.

Ирина тръгва след Борис.

Теменуга и Димо тръгват в обратната посока по пътя нагоре.

ЕКСТ. ПЪТЯ ПРЕД КЪЩАТА НА ДИМО – ВЕЧЕР – ПРОДЪЛЖАВА

71

Ирина (държи си дневника) върви след Борис.

ИРИНА
(опитва се да го успокои,
въпреки че той всячески я
предизвиква)
Борисе... Спри...

Борис подминава колата.

ИРИНА

Борисе!

БОРИС

Нали не искаш да се качваш с мен в колата? Тогава ще се приберем пеша.

Ирина го настига и взема ключовете от ръката му.

Ирина отива при колата.

БОРИС

Ти ли ще караш?

Ирина отваря вратата, но се поколебава. Борис тръгва към нея.

ИРИНА

Не мога.

БОРИС

Просто вкарваш ключа, натискаш съединителя и спирачката, завърташ ключа... Страх ли те е?

Ирина тряска вратата зад гърба си.

Ирина тръгва надолу по улицата.

Борис се опира на вратата.

Ирина се спира. Обръща се.

ИРИНА

Да. Страх ме е.

Пауза. (Не е заядливо. Човешко е да те е страх.)

Ирина тръгва по улицата.

Борис гледа след нея.

БОРИС

Ирина! Ирина!

ЕКСТ. КРАЙБРЕЖНАТА АЛЕЯ И СЛЕД ТОВА КЕЯ - ВЕЧЕР

72

Ирина върви по крайбрежната алея. Зад нея върви и Борис. Настига я и я намята отново със своето яке.

БОРИС

Вървиш в грешната посока.

ИРИНА

Не.

БОРИС

Вилата не е натам.

Ирина продължава да върви - отстрани се виждат лодките в пристанището.

БОРИС
Къде отиваш?

Ирина вече се е отдалечила.

Тръгва по кея. Спира и се обръща.

ИРИНА
Помниш ли как баща ти ни учеше да ловим риба тук? А, забравих. Мен ме учеше. Знаеш ли, съжалявам, но аз имам прекрасни спомени. Детството ми беше приказно!

Ирина се обръща и продължава да върви.

БОРИС
Спри най-сетне!

Ирина спира, вади снимката от дневника и я размахва пред Борис.

ИРИНА
Това тук няма да промени нищо! Ти знаеше, че ще видя снимката. И просто така ми даде дневника. Защо? Мислеше, че като разбере, че баща ми е скрил за първия си брак, и ще зачеркна всичко хубаво като спомени или какво?

Борис въздъхва.

БОРИС
Поне един от нас ми се искаше да има хубави спомени от това място.

ИРИНА
Знаел си отпреди коя е Теменуга, нали?

БОРИС
Знаех. Аз дори имам някакви бегли спомени, докато бяха женени. Но не беше моя работа да ти казвам. А днес просто нещо ми стана...

ИРИНА
Знаеш ли - всъщност трябва да ти благодаря. Сега вече съм спокойна за решението си. Щом баща ми е намерил нова любов, и аз ще успея.

Ирина продължава към кея.

Борис остава загледан след нея.

БОРИС

Ирина...

Ирина стига до края на кея. Борис я настига.

Ирина се подпира на парапета в края на кея. Борис застава до нея.

ИРИНА

Ти затова ли се върна тук? Защото имаш само лоши спомени? Не ти вярвам... Защото поне ти и аз двамата заедно имаме хубави спомени като деца. Знам, че е така.

Стоят мълчаливо.

БОРИС

(тръгва спокойно, постепенно
набира инерция и става
по-ядосано и бързо)

Баща ми смяташе, че ме прави мъж, като никога не ми показва подкрепата си, нито обичта си. А майка ми не можеше да му прости, че е забременяла от него и затова са се оженили. Така че когато разбрах, че са ме приели да следвам във Франция, се сбъдна мечтата ми. Не само да се занимавам с изкуство, но и да се махна от къщи. Мислех, че най-накрая така ще освободя и трима ни да поемем по свой път. А те... Майка ми и Димо...

ИРИНА

Борисе, говори с чичо Димо! Прочети дневника. Иначе само ще продължиш да се измъчваш кой с кого, от кога, защо...

БОРИС

(той си е още в неговия филм)

Майка ми беше толкова щастлива, че заминавам за Франция. Но дали е било наистина заради мен? Сега вече няма как да разбере...

ИРИНА

Можеш да прочетеш дневника.

БОРИС

Не мога, Ирина... А ако разбере, че изобщо не съм познавал нашите?

ИРИНА

(тя му е опората тук)

Е, тогава ще ти кажа: Добре дошъл в клуба.

БОРИС

Но твоите поне са живи и можеш да им

поискаш обяснение.

ИРИНА

Голямо обяснение ще падне, като се прибера в София... Но и да ми обяснят... какво? Това са си техните избори, техният живот... (ПАУЗА!) Не искам да съм голяма. Искам пак да съм дете.

БОРИС

А аз вече не знам какъв искам да съм...

Мълчат замислени. Загледани в морето и фара. Един в друг.

Телефонът на Борис звъни. Той вдига и слуша. След малко подава слушалката на Ирина.

БОРИС

Мария...

Ирина взима телефона.

ИРИНА

(по телефона)

Мария... Спокойно... Обади ли се на Христо... Добре, идваме, идваме.

Ирина тръгва към пътя.

Борис се опитва да стане (*защото той винаги би се опитал да помогне*), но не успява (*изведнъж слабост, алкохолът също го удря*).

Ирина се обръща към него.

Борис не може да тръгне.

Ирина се връща.

ИРИНА

Трябва... май трябва ние да закараме Мария.

Борис не помръдва. Ясно е, че не може да кара.

БОРИС

Аз не мога да карам.

Бавно, Ирина (го намята с неговото яке?) се обръща и се затичва по кея.

Борис остава.

ЕКСТ. ПЪТЯ ПРЕД КЪЩАТА НА ДИМО – ВЕЧЕР – ПРОДЪЛЖАВА

73

Ирина влиза в колата, оставя якето на Борис и дневника на пасажерската седалка, оправя шофьорската седалка, огледалата и завърта ключа за двигателя. (Стегната, съсредоточена. Никога

не знаеш докъде може да стигнеш, когато се наложи.)

ИРИНА

6 по 7 - 42... 7 по 7 - 49... 8 по 7
- 56...

Зад нея къщата на Димо е тъмна - явно още го няма.

Колата потегля с леко придърпване. Бавно се отдалечава.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС - ВЕЧЕР - ПО-КЪСНО

74

Ирина влиза в двора на Борис.

Заварва го да пуши на своето място, мангалът е до него, има и рисувателните му неща от началото на филма (да прилича максимално на мизансцена от началото, същите дрехи за него).

Ирина слага дневника и ключовете от колата върху масичката. Там е и ключът от гаража, който преди видяхме да пада от дневника.

БОРИС

А къде е колата?

ИРИНА

Христо ни пресрещна точно на излизане от селото. Така че той откара Мария, а аз оставих колата на площада и се прибрах.

БОРИС

И пак вървя?

ИРИНА

Важното е, че съм тук.

Ирина му подава табелката "Образцов дом". Борис учудено я взима.

ИРИНА (ПРОДЪЛЖАВА)

А това може да го сложиш някъде в хотела в Марсилия.

БОРИС

Ирина...

Гръмотевица.

Ирина поглежда към небето.

Изведнъж завалява силно. Борис се втурва назад на сухо.

Ирина вдига ръце към дъжда.

БОРИС

Ирина! Какво правиш?

Тя продължава да стои.

БОРИС

Ирина, влизай вътре. Защо стоиш там?

Излиза и я хваща за ръката. Ирина го поглежда.

ИРИНА

Защото аз май обичам лошото време!

И двамата вдигат погледи към небето, което сякаш се е разтворило.

Свеждат погледи един към друг. Ирина целува Борис. След миг на изненада той ѝ отвърща. Постепенно колебливата целувка става жадна целувка.

ЕКСТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС – ПРИЗОРИ

75

Ирина излиза от къщата, очевидно сега ставаща от сън, и вижда Борис седнал на верандата. Разглежда някаква папка.

БОРИС

Добро утро.

ИРИНА

Добро утро. Има ли новини от Мария и Христо?

БОРИС

Момиченце. 3 кила 650.

ИРИНА

Ще трябва да пробва трети път, ако държи на син. Макар да се съмнявам Мария скоро да му позволи да припари до нея.

Ирина посочва към папката в ръцете на Борис.

ИРИНА

Какво е това?

Борис ѝ показва папката.

БОРИС

Изрезки от вестници, в които пише за мен.

Ирина го гледа въпросително.

БОРИС

Ела.

ИНТ. ДВОРА НА КЪЩАТА НА БОРИС – СТАРИЯ ГАРАЖ-КАБИНЕТ – ПРИЗОРИ 76

Борис и Ирина влизат в кабинета. Там в центъра има стар стоматологичен кабинет.

Над бюрото има етажерка с класьори и видео касети и дискове. А на бюрото има подпрени няколко картини и няколко книги, подпрени с метални фигури.

Там е и втората половина от кълбото пепелник – в него все още се вижда остатък от пепел, явно е използван редовно.

Ирина се приближава.

ИРИНА
(сочи към картините и
скулптурите)
Всички тези са твои?

Ирина взима кълбото-пепелник.

БОРИС
А в класъорите има още изрезки от
вестници. Дисковете и касетите са
явно със записи с мои интервюта.
Ирина, защо? Защо той никога не ми го
каза? Не ми показва, че го е грижа?

ИРИНА
Не знам. Може би не е знаел как... Не
е като и теб много да те бива в
комуникацията...

Ирина се пресяга към една от папките. Борис наднича в папката заедно с нея.

ЕКСТ. КЪЩАТА НА ИРИНА – ДЕН

77

Ирина е облечена отново с костюма си, има лек грим, косата ѝ е пусната. Закача табелката "Образцов дом".

Борис стои зад нея. Прихваща табелката, за да ѝ помогне.

След това двамата тръгват към колата на Борис, паркирана в края на алеята при къщата на Ирина.

ЕКСТ. ПЪТ КРАЙ МОРЕТО – ДЕН – ПРОДЪЛЖАВА

78

Ирина и Борис пътуват с колата. Ирина гледа през прозореца към морето, хваща Борис за ръка, без да го поглежда. Борис нищо не казва, гледа си пътя.

ЕКСТ. МАЛКА ГАРА – ДЕН

79

Ирина и Борис са на гарата "Морска – Юг". Няма хора.

БОРИС
Ще се чуем.

ИРИНА
Ако не ще си пишем...

БОРИС
Или ще си пращаме пощенски гълъби...

(пауза)

ИРИНА
Кога заминаваш обратно за Франция?

БОРИС
Другата седмица.

Ирина кимва.

ИРИНА
Ще си дойдеш ли пак?

БОРИС
Не знам. Нищо не знам... Слушай, ако
имаш нужда...

ИРИНА
Ще се справя. Всичко ще е наред. А ти
да оправиш радиото в колата...

Идва влакът.

Ирина поглажда брадясалото лице на Борис, прегръща го, той
едва успява да вдигне ръце да я обгърне, когато тя го целува
бързо и се отдалечава към влака.

Влакът потегля.

Борис остава сам. Загледан след влака, който се отдалечава.

Започва да звучи "Любовта, без която не можем".

ЕКСТ. ЗАЛЕСЕН ПАРК – СОФИЯ – ДЕН

80

Короните на дървета и слънчеви лъчи през тях.

Надпис "Една година по-късно".

От радио през слушалки продължава да звучи музиката от
предишната сцена. Звън на телефона прекъсва песента.

Виждаме Ирина, която тича в парка. Тя се поспира, леко
задъхана. Отговаря на телефона.

ИРИНА
Ало?

БОРИС
(по телефона)
Ехо, здрасти.

ИРИНА
Борисе... Как си?

БОРИС
Ами, звънкам да кажа, че оправих
радиото в колата.

Ирина продължава да говори усмихната по телефона, но вече не
чуваме какво си казват. Отдалечаваме се. Затъмнение. Музиката
отново тръгва.

НАДПИСИ на черен фон

Шум от като нагласяне на радиостанция.

ИНТ. СТУДИО В РАДИОТО - ДЕН - ПРОДЪЛЖАВА

81

Финалните надписи минават вдясно и на половината екран се вижда:

В радиото РАДИОВОДЕЩИЯТ седи зад микрофона. В ръцете си държи книга.

РАДИОВОДЕЩ

Чудех се. Коя е любовта, без която не можем? Дали е една и съща за всички ни? Или всеки от нас си има своя, без която се чувства бездомен? Как мислите, скъпи наши слушатели? Обадете ни се и ни споделете...

Пуска следващата песен. Затваря книгата.

Надписите продължават пак на цял екран.

КРАЙ